

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάχμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσεια διατιμ. 50. — Ἀμερικῆς Δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.</p> <p>Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ</p> <p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰοῦνθήποτε μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐδρισίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 37ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1930</p>	<p>Ἔτος 52ον. — Ἀριθ. 16</p>

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' εἶχε τὸν ἐγωισμόν νὰ πιστεύει ὅτι ὁ Σαιν-Κλάρ ἦταν ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ εἶχε πάρει μιὰ γυναίκα σὰν κι' αὐτὴ.

Εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ τῆς εἶναι ὀλόκληρα ἀφοσιωμένος. Κι' ὅταν ὁ Σαιν Κλάρ ἔπαυε νὰ τῆς κάνει τίς ἐξαιρετικὰς ἐκείνης περιποιήσεις, πὺ κάθουν στίς ἀρχὲς οἱ ἀρραβωνιασμένοι, ἀρχισαν οἱ θυμοὶ, οἱ γκρίνιες, τὰ δάκρυα, καὶ τοῦ κάκου ὁ Σαιν-Κλάρ, πὺ ὁ χαρακτήρας του ἦταν μαλακὸς καὶ τρυφερὸς, πολεμοῦσε νὰ τὴν καλοπιάνει καὶ νὰ τὴν ἡσυχάζει.

Ἀργότερα ἀπέκτησαν ἕνα χαριτωμένον κοριτσάκι, πὺ ὁ Αὐγουστίνος τὸ λάτρευε μ' ὀλη τὴν τὴν καρδιά. Τότε λοιπὸν ἔγινε κάτ' παράξενο: Ἡ μητέρα ζήλεψε τὴν ἀφοσίωση αὐτῆ, πὺ αἰσθανόνταν ὁ πατέρας πρὸς τὸ παιδί του! Τόσο τῆς εἶχαν χαλάσει τὸ χαρακτήρα τὰ παραπολλά χαϊδέματα, πὺ ἔκαναν στὴ γυναῖκα ὀρη ἀπὸ τὴ μικρὴ τῆς ἡλικία.

Σιγὰ-σιγὰ, ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἀκίνησι, τὴν πλήξη καὶ τὴν δυσἀρέσκεια, ἡ ὕγεια τῆς ἀρχισε νὰ χαλᾷ κι' ἡ ὄρατα καὶ δροσερὴ ἐκείνη γυναίκα ἔγινε σιγὰ-σιγὰ χλωμὴ κι' ἀσθενικὴ καὶ θεώρουσε τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ πιδ δυστυχισμένον πλάσμα τοῦ κόσμου.

Ἔτσι λοιπὸν, ὀλη ἡ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ ἀπόμεινε στὰ χέρια τῶν ὕπηρετῶν. Ὁ Σαιν Κλάρ πῆρε τὴ μικρὴ Εἰδα, πὺ ἡ κρᾶση τῆς ἦταν πολὺ ἀδύνατη, καὶ τὴν πῆγε στὸ Βερμὸν γὰ ν' ἀλλάξει τὸν ἀέρα

τῆς. Ἐκεῖ βρῆκε τὴν ἐξαδέλφη του, τὴ μίς Ὀφηλία Σαιν Κλάρ, καὶ τὴν παρακάλεσε νάρθει νὰ καθῆσει μαζί του καὶ νὰ πάρει τὴ διεύθυνσὴ τῶ σπιτιοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία πὺ γνωρίσαμε στὸ πλοῖο.

Ἡ μίς Ὀφηλία Σαιν Κλάρ ἦταν καμμὰ σαρανταριὰ χρονῶν κι' εἶχε μεγαλὴ μόρφωση καὶ πολλὰς ἀρετίς. Προπάν-

των ἦταν πρότυπο τάξης καὶ ἀκρίβειας κι' ἀληθινὸς σκλάβος τοῦ καθήκοντος. Ὅταν εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμει κάτ' ὅ, θὰ τόκανε μὲ κάθε βουσία, ἔστω κι' ἂν ἦταν νὰ πέσει μέσ' στὴ φωτιά. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, πὺ ἀγωνίζονται νύχτα μέρα γὰ νὰ φθάσουν τὸ ἰδανικὸ τους, κι' ἔμεις εἶναι πάντα δυσἀρεστημένοι, γιατί ἔχουν μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους.

Πὺς μπορούσε ἕνας τέτοιος χαρακτήρας νὰ συμπαθεῖ τὸν Αὐγουστίνον Σαιν Κλάρ, πὺ δὲν ἦταν καθόλου πρακτικὸς, καθόλου θετικὸς, καὶ φαινόταν γελαστός καὶ ξενόιαστος, ὅ,τι κι' ἂν γινόταν τριγύρω του; Ἀπλοῦστατα, ἡ μίς Ὀφηλία ἀγαποῦσε τὸν Αὐγουστίνον. Ὅταν ἦταν μικρὸς, αὐτὴ τὸν εἶχε μάθει νὰ διαβάξει, αὐτὴ τοῦραβε τὰ ρούχα του, καὶ τὸν εἶχε πονέσει ἡ καρδιά τῆς.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Αὐγουστίνος δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τὴν πείσει ὅτι τὸ καθήκον τῆς ἦταν νάρθει στὴ Νέα Ὀρλεάνη νὰ φροντίσει γὰ τὴν ἀνατροφή τῆς Εἰδας καὶ νὰ κυβερνήσει τὸ ναυκοκυριὸ του, πὺ κινδύνευε γὰ καταστραφεῖ μὲ τίς ἀδιάνοπες ἀδιαθεσίας τῆς γυναίκας του.

Ἡ μίς Ὀφηλία συγκινήθηκε μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἕνα σπίτι εἶχε μείνει χωρὶς διεύθυνση. Ὑστερα συμπάθησε ἀμέσως τὴν Εἰδα. Ἐεκίνησε λοιπὸν καὶ πῆγε ἐκεῖ πὺ τὴν καλοῦσε τὸ καθήκον τῆς.

Τὴ στιγμὴ αὐτῆ, τὴ βρίσκουμε μέσῃ στὴν καρπὶνα τῆς τριγυρισμένη ἀπὸ πλῆθος δέματα κι' ἀποσκευές.

— Τί τόκαμες τ' ὀμπρέλλακι σου, παιδί μου; ρώτησε τὴν Εἰδα σὰ νὰ τὴ ρωτοῦσε γὰ τὸ σοβαρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Δὸς το μου ἐδῶ νὰ τὸ δέσω μαζί μὲ τὴν ὀμπρέλλα μου. Πὺς ἔκαμες ὅταν ἦρθες μόνη σου μὲ τὸ

— Πὺς σὲ λένα; τὴ ρώτησε ὁ Τόμ. (Σελ. 170, στ. γ')

μπαιμπά σου στο Βερμόν; *Απορώ πώς δεν τα χάσατε όλα!

— Η αλήθεια είναι ότι έχασαμε πολλά πράγματα, θεία μου. *Αλλά όταν φτάναμε σ' άλλη πόλη, αγοράζαμε άλλα.

— *Ραίτο σύστημα κι' αυτό! *Τώρα, παιδί μου, τρέξε να ιδείς ποιά είναι ο μπαμπάς σου.

— Τόν είδα στη σάλα, έτρωγε ένα πορτοκάλι.

— Φαίνεται, δεν πήρε είδηση πώς πλησιάζουμε στο λιμάνι. Τρέξε να του το πεις.

— Ο μπαμπάς δε βιάζεται ποτέ, αποκρίθηκε η Έσα. *Αλλιώς δεν φθάσαμε ακόμα. Για κοιτάξε, θεία, εκεί είναι το σπίτι μας, στην άκρη εκείνου του δρόμου.

— Καλά, καλά, ώραίο είναι το σπίτι, αλλά φτάσαμε πιά. Πού είναι ο μπαμπάς σου;

Την ίδια στιγμή άρχισε το πανδαμόνιο εκείνο που γίνεται στα πλοία, όταν πιάνουν σ' ένα λιμάνι. Γκαρσόνια ξεοδοχείων, που πέρνουν άποσκευές, μητέρες που φωνάζουν τα παιδιά τους, σπρωξιμάτα και φωνές.

Η μίς *Οφηλία κάθισε αποφασιστικά πάνω σ' ένα δέμα, μάζεψε τριγύρω της όλες τις άποσκευές, σά σε παράταξη μάχης, κι' άνοιξε τόσα τα μάτια της γιά να μή χάσει τίποτα μέσα στη φασαρία.

Τέλος φάνηκε ο Σαιν Κλάρ και την πλησίασε γελώντας:

— Δαιμόν, εξαδέλφη! Είσ' έτοιμη;

— Μισή ώρα τώρα σε περιμένω. *Άρχιζα να στενοχωριέμαι.

— Τό άμάξι περιμένει, άπάντησε ο Σαιν Κλάρ χωρίς να δώσει προσοχή στις διαμαρτυρίες της εξαδέλφης του. Τώρα λιγότεφε κάπως το πλήθος, μπορούμε να βγούμε χωρίς να μς τσάκισουν κανένα χέρι. Δόσε τα πράγματά σου σ' αυτό το παιδί. Θα τα πάει με προσοχή σά να ήταν αυγά.

Η μίς *Οφηλία είδε με άπελπισία να της πέρνουν όλους τους θησαυρούς της, και μόνο όταν βρήκε όλα τα πράγματα ταχτοποιημένα στην άμαξα, μπόρεσε να ήσυχάσει.

— Πού είναι ο Τόμ; ρώτησε η Έσα.

— Στόν άμαξά, κόρη μου. Θα τον δώσω στη μαμμά σου γιά δώρο, νάχει έναν άμαξά της προκοπής, γιάτι αυτός εκεί είναι σωστός μεθύστακας.

— *Α, ο Τόμ θα γίνει θαυμάσιος άμαξάς, είπε η Έσα. Δέ μεθάει ποτέ του.

Η άμαξα σταμάτησε μπροστά σέ μια παλιά κατοικία, χτισμένη σ' ένα ρυθμό μισο-ισπανικό, μισο-γαλλικό, σάν αυτές που υπάρχουν, εδώ κι' εκεί στη Νέα *Ορλεάνη. Μπρός στό σπίτι ήταν ένας κήπος με γαρύφαλα, με γασσιμά, με γεράνια κι' άλλες. Η Έσα ήταν τόσο ευχαριστημένη που έφτασε στό σπίτι της, ώστε πήδησε πρώτη απ' την άμαξα σάν πουλάκι που πετιέται απ' τό κλουβί.

— Δεν είναι ώραίο τό σπίτι μου, τό γλυκό μου σπίτικι; ρώτησε τή μίς *Οφηλία.

*Ωραίο σπίτι, είπε εκείνη, αλλά η έψη του είναι λιγάκι παλαιή.

Ο Τόμ κατέβηκε από τή θέση του κοντά στόν άμαξά και κοίταξε γύρω του γεμάτος ευχαρίστηση. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι οι μαύροι κατάνονται από τις πιο πλούσιες και πιο λαμπρές χώρες του κόσμου, γι' αυτό και διατηρούν μέσα τους μια λατρεία πρός κάθε τι που είναι λαμπρό κι' όμορφο. Τό πάθος τους αυτό φαίνεται άστελο στός ευρωπαϊκούς λαούς που είναι κάπως ψυχρότεροι. Ο Σαιν Κλάρ πρόσεξε τό θαυμασμό που έδειχνε η στάση του Τόμ.

— Τόμ, παιδί μου, είσ' ευχαριστημένος, τόν ρώτησε φαιδρά.

— *Α, νά η Μάμμου! φώναξε η Έσα.

*Έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της σκλάβας και τή φίλησε πολλές φορές.

Η σκλάβα δεν παραπονέθηκε πώς θά τή έπιανε κεφαλόπονος από τό πολλά φιλά. *Εσφιξε τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της, γελώντας και κλαίγοντας μαζί, σά νάχε χάσει τό λογικά της. *Ίστερα η Έσα τή άφησε, έτρεξε στός άλλους, μοιράζοντας φιλά και χειραφίτες, ως που η μίς *Οφηλία παραξευεύτηκε και είπε:

— Μά έτσι κάνουν τό παιδιά εδώ πέρα; Πώς μπορούν...

— Τί πράγμα; ρώτησε ο Σαιν Κλάρ.

— Δεν ξέρω... Δεν τούς αντιπαθώ τούς μαύρους, αλλά πάλι και νά τούς φιλώ...

— Δέ μπορείς νά φιλήσεις μαύρο, ε;

— *Α, πιά, πιά! Πώς μπορεί η Έσα!

Ο Σαιν Κάρλ χαμογέλασε και βγήκε στό άλλο δωμάτιο.

— *Ελάτε, φίλοι μου, είπε. Μάμμου, Τζέννου, Πόλλυ, Σόκυ! Είστ' ευχαριστημένοι που ξαναβλέπετε τόν αφέντη σας; Προσέξτε τα μωρά σας! είπε ύστερα, σκοντάφτοντας, καθώς χαιρετούσε τούς μαύρους, σ' έν' άραπάκι που περπατούσε με τα τέσσερα στό πάτωμα.

— *Ίστερα τούς μοίρασε μερικές γαζέτες κι' οι σκλάβοι ξεφώνιζαν απ' τή χαρά και τήν ευγνωμοσύνη τους.

— Τώρα πήγαινε, σάν καλά παιδιά που είστε, είπε.

Σ' ένα λεπτό έφυγαν όλοι. Η Έσα πήγε από πίσω τους, κρατώντας ένα μεγάλο σακκούλι, που τόχε γεμίσει στό ταξίδι με μήλα, με καρύδια, με καραμέλες, με κορδελάκια κι' άλλα μικροπράγματα κάθε λογής.

Καθώς γύρισε, ο Σαιν Κλάρ είδε τόν Τόμ που στεκόταν μόνος και φοβισμένος σέ μιάν άκρη, ένθ' ο *Αδόλφος είχε βάλει κάτι ματογαυλάκια και κοίταζε έξεταστικά τόν νεοφερμένο, σάν τέλειος δανδής.

— Τί τρόπος είν' αυτός; φώναξε ο Σαιν Κλάρ. *Έτσι κοιτάζουν τούς νέους συναδέλφους;

Και τού πήρε γελώντας τό γυαλιά από τα χέρια.

— *Α, σ' σαι, *Αδόλφε; *Έλα, παιδί

μου, φρόντισε γιά τα πράγματα. Θα γυρίσω σ' ένα λεπτό.

Και έδήγησε τήν μίς *Οφηλία σ' ένα μεγάλο σακόνι, που έδωχε στη βεράντα.

Στό μεταξύ, η Έσα έτρεξε, έλαφρή και ζωηρή, μέσα στό δωμάτιο, όπου ήταν η μητέρα της. *Έπεσε στην άγκαλιά της και τή φίλησε τρυφερά.

— Φτάνει, παιδί μου, θά με πιάζει κεφαλόπονος, είπε η μητέρα, αφού φίλησε κι' αυτή τό κοριτσάκι της.

Ο Σαιν Κλάρ μπήκε, φίλησε τή γυναίκα του και τής σύστησε τήν εξαδέλφη του. *Απέξω στην πόρτα περίμεναν ένκ σωρό μαύροι. *Ανάμεσά τους μιά σκλάβα περίμενε με άνυπομονησία.

— *Α, νά η Μάμμου! φώναξε η Έσα.

*Έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της σκλάβας και τή φίλησε πολλές φορές.

Η σκλάβα δεν παραπονέθηκε πώς θά τή έπιανε κεφαλόπονος από τό πολλά φιλά. *Εσφιξε τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της, γελώντας και κλαίγοντας μαζί, σά νάχε χάσει τό λογικά της. *Ίστερα η Έσα τή άφησε, έτρεξε στός άλλους, μοιράζοντας φιλά και χειραφίτες, ως που η μίς *Οφηλία παραξευεύτηκε και είπε:

— Μά έτσι κάνουν τό παιδιά εδώ πέρα; Πώς μπορούν...

— Τί πράγμα; ρώτησε ο Σαιν Κλάρ.

— Δεν ξέρω... Δεν τούς αντιπαθώ τούς μαύρους, αλλά πάλι και νά τούς φιλώ...

— Δέ μπορείς νά φιλήσεις μαύρο, ε;

— *Α, πιά, πιά! Πώς μπορεί η Έσα!

Ο Σαιν Κάρλ χαμογέλασε και βγήκε στό άλλο δωμάτιο.

— *Ελάτε, φίλοι μου, είπε. Μάμμου, Τζέννου, Πόλλυ, Σόκυ! Είστ' ευχαριστημένοι που ξαναβλέπετε τόν αφέντη σας; Προσέξτε τα μωρά σας! είπε ύστερα, σκοντάφτοντας, καθώς χαιρετούσε τούς μαύρους, σ' έν' άραπάκι που περπατούσε με τα τέσσερα στό πάτωμα.

— *Ίστερα τούς μοίρασε μερικές γαζέτες κι' οι σκλάβοι ξεφώνιζαν απ' τή χαρά και τήν ευγνωμοσύνη τους.

— Τώρα πήγαινε, σάν καλά παιδιά που είστε, είπε.

Σ' ένα λεπτό έφυγαν όλοι. Η Έσα πήγε από πίσω τους, κρατώντας ένα μεγάλο σακκούλι, που τόχε γεμίσει στό ταξίδι με μήλα, με καρύδια, με καραμέλες, με κορδελάκια κι' άλλα μικροπράγματα κάθε λογής.

Καθώς γύρισε, ο Σαιν Κλάρ είδε τόν Τόμ που στεκόταν μόνος και φοβισμένος σέ μιάν άκρη, ένθ' ο *Αδόλφος είχε βάλει κάτι ματογαυλάκια και κοίταζε έξεταστικά τόν νεοφερμένο, σάν τέλειος δανδής.

— Τί τρόπος είν' αυτός; φώναξε ο Σαιν Κλάρ. *Έτσι κοιτάζουν τούς νέους συναδέλφους;

Και τού πήρε γελώντας τό γυαλιά από τα χέρια.

«Δεν είχε μείνει γωνιά του πλοίου που να μην είχε τρυπώσει τό χαριτωμένο της μουτρακι με τό χρυσά μαλλιά...» (Σελ. 170, στ. β')

μου, φρόντισε γιά τα πράγματα. Θα γυρίσω σ' ένα λεπτό.

Και έδήγησε τήν μίς *Οφηλία σ' ένα μεγάλο σακόνι, που έδωχε στη βεράντα.

Στό μεταξύ, η Έσα έτρεξε, έλαφρή και ζωηρή, μέσα στό δωμάτιο, όπου ήταν η μητέρα της. *Έπεσε στην άγκαλιά της και τή φίλησε τρυφερά.

— Φτάνει, παιδί μου, θά με πιάζει κεφαλόπονος, είπε η μητέρα, αφού φίλησε κι' αυτή τό κοριτσάκι της.

Ο Σαιν Κλάρ μπήκε, φίλησε τή γυναίκα του και τής σύστησε τήν εξαδέλφη του. *Απέξω στην πόρτα περίμεναν ένκ σωρό μαύροι. *Ανάμεσά τους μιά σκλάβα περίμενε με άνυπομονησία.

— *Α, νά η Μάμμου! φώναξε η Έσα.

*Έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της σκλάβας και τή φίλησε πολλές φορές.

Η σκλάβα δεν παραπονέθηκε πώς θά τή έπιανε κεφαλόπονος από τό πολλά φιλά. *Εσφιξε τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της, γελώντας και κλαίγοντας μαζί, σά νάχε χάσει τό λογικά της. *Ίστερα η Έσα τή άφησε, έτρεξε στός άλλους, μοιράζοντας φιλά και χειραφίτες, ως που η μίς *Οφηλία παραξευεύτηκε και είπε:

— Μά έτσι κάνουν τό παιδιά εδώ πέρα; Πώς μπορούν...

— Τί πράγμα; ρώτησε ο Σαιν Κλάρ.

— Δεν ξέρω... Δεν τούς αντιπαθώ τούς μαύρους, αλλά πάλι και νά τούς φιλώ...

— Δέ μπορείς νά φιλήσεις μαύρο, ε;

— *Α, πιά, πιά! Πώς μπορεί η Έσα!

Ο Σαιν Κάρλ χαμογέλασε και βγήκε στό άλλο δωμάτιο.

— *Ελάτε, φίλοι μου, είπε. Μάμμου, Τζέννου, Πόλλυ, Σόκυ! Είστ' ευχαριστημένοι που ξαναβλέπετε τόν αφέντη σας; Προσέξτε τα μωρά σας! είπε ύστερα, σκοντάφτοντας, καθώς χαιρετούσε τούς μαύρους, σ' έν' άραπάκι που περπατούσε με τα τέσσερα στό πάτωμα.

— *Ίστερα τούς μοίρασε μερικές γαζέτες κι' οι σκλάβοι ξεφώνιζαν απ' τή χαρά και τήν ευγνωμοσύνη τους.

— Τώρα πήγαινε, σάν καλά παιδιά που είστε, είπε.

Σ' ένα λεπτό έφυγαν όλοι. Η Έσα πήγε από πίσω τους, κρατώντας ένα μεγάλο σακκούλι, που τόχε γεμίσει στό ταξίδι με μήλα, με καρύδια, με καραμέλες, με κορδελάκια κι' άλλα μικροπράγματα κάθε λογής.

Καθώς γύρισε, ο Σαιν Κλάρ είδε τόν Τόμ που στεκόταν μόνος και φοβισμένος σέ μιάν άκρη, ένθ' ο *Αδόλφος είχε βάλει κάτι ματογαυλάκια και κοίταζε έξεταστικά τόν νεοφερμένο, σάν τέλειος δανδής.

— Τί τρόπος είν' αυτός; φώναξε ο Σαιν Κλάρ. *Έτσι κοιτάζουν τούς νέους συναδέλφους;

Και τού πήρε γελώντας τό γυαλιά από τα χέρια.

— *Α, σ' σαι, *Αδόλφε; *Έλα, παιδί

μου, φρόντισε γιά τα πράγματα. Θα γυρίσω σ' ένα λεπτό.

Και έδήγησε τήν μίς *Οφηλία σ' ένα μεγάλο σακόνι, που έδωχε στη βεράντα.

Στό μεταξύ, η Έσα έτρεξε, έλαφρή και ζωηρή, μέσα στό δωμάτιο, όπου ήταν η μητέρα της. *Έπεσε στην άγκαλιά της και τή φίλησε τρυφερά.

— Φτάνει, παιδί μου, θά με πιάζει κεφαλόπονος, είπε η μητέρα, αφού φίλησε κι' αυτή τό κοριτσάκι της.

Ο Σαιν Κλάρ μπήκε, φίλησε τή γυναίκα του και τής σύστησε τήν εξαδέλφη του. *Απέξω στην πόρτα περίμεναν ένκ σωρό μαύροι. *Ανάμεσά τους μιά σκλάβα περίμενε με άνυπομονησία.

— *Α, νά η Μάμμου! φώναξε η Έσα.

*Έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της σκλάβας και τή φίλησε πολλές φορές.

Η σκλάβα δεν παραπονέθηκε πώς θά τή έπιανε κεφαλόπονος από τό πολλά φιλά. *Εσφιξε τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της, γελώντας και κλαίγοντας μαζί, σά νάχε χάσει τό λογικά της. *Ίστερα η Έσα τή άφησε, έτρεξε στός άλλους, μοιράζοντας φιλά και χειραφίτες, ως που η μίς *Οφηλία παραξευεύτηκε και είπε:

— Μά έτσι κάνουν τό παιδιά εδώ πέρα; Πώς μπορούν...

— Τί πράγμα; ρώτησε ο Σαιν Κλάρ.

— Δεν ξέρω... Δεν τούς αντιπαθώ τούς μαύρους, αλλά πάλι και νά τούς φιλώ...

— Δέ μπορείς νά φιλήσεις μαύρο, ε;

— *Α, πιά, πιά! Πώς μπορεί η Έσα!

Ο Σαιν Κάρλ χαμογέλασε και βγήκε στό άλλο δωμάτιο.

— *Ελάτε, φίλοι μου, είπε. Μάμμου, Τζέννου, Πόλλυ, Σόκυ! Είστ' ευχαριστημένοι που ξαναβλέπετε τόν αφέντη σας; Προσέξτε τα μωρά σας! είπε ύστερα, σκοντάφτοντας, καθώς χαιρετούσε τούς μαύρους, σ' έν' άραπάκι που περπατούσε με τα τέσσερα στό πάτωμα.

— *Ίστερα τούς μοίρασε μερικές γαζέτες κι' οι σκλάβοι ξεφώνιζαν απ' τή χαρά και τήν ευγνωμοσύνη τους.

— Τώρα πήγαινε, σάν καλά παιδιά που είστε, είπε.

Σ' ένα λεπτό έφυγαν όλοι. Η Έσα πήγε από πίσω τους, κρατώντας ένα μεγάλο σακκούλι, που τόχε γεμίσει στό ταξίδι με μήλα, με καρύδια, με καραμέλες, με κορδελάκια κι' άλλα μικροπράγματα κάθε λογής.

Καθώς γύρισε, ο Σαιν Κλάρ είδε τόν Τόμ που στεκόταν μόνος και φοβισμένος σέ μιάν άκρη, ένθ' ο *Αδόλφος είχε βάλει κάτι ματογαυλάκια και κοίταζε έξεταστικά τόν νεοφερμένο, σάν τέλειος δανδής.

— Τί τρόπος είν' αυτός; φώναξε ο Σαιν Κλάρ. *Έτσι κοιτάζουν τούς νέους συναδέλφους;

Και τού πήρε γελώντας τό γυαλιά από τα χέρια.

— Τώρα θα παρουσιάσω τόν Τόμ στην κυρία του, κι' ύστερα θα πάτε μαζί στό μαγαρείο και νά μου κάμεις τή χάρη νά τού φερθείς μ' εδγένεια. *Έλα, Τόμ.

Ο Τόμ μπήκε στην κάμαρα. Κοίταξε σιωπηλά τούς καθρέφτες, τις βελουδένιες κούρτινες, τ' αγάλματα και τό πλούσια χαλιά, όπου δεν τολμούσε νά πατήσει τα μαύρα του ποδιάρια.

— *Ίδές, Μαρία, είπε ο Σαιν Κλάρ, σουφερα ένα νέον άμαξά. Δεν πίνει ποτέ του και θά οδηγεί τ' άμάξι σου ήσυχα-ήσυχα και μαλακά. Δέ θά λές ότι σε θυμάμαι, όταν φεύγω σέ ταξίδι.

Η Μαρία άνοιξε τα μάτια και κοίξε τόν Τόμ.

— Σίγουρα θά μεθάει κι' αυτός, είπε.

— *Όχι, έχει πιστοποιητικό ότι δεν πίνει!

— Θα τό ιδούμε. *Απ' όσα έχω ιδεί, δεν τό πιστεύω.

— *Αδόλφε, είπε ο Σαιν Κλάρ, πάρε τόν Τόμ και στείλε τή Μάμμου νά οδηγηση τή μίς *Οφηλία στην κάμαρά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Η νέα κυρία του Τόμ κι' οι ιδέες της

— Χρυσή εποχή αρχίζει γιά σένα, Μαρία, είπε ο Σαιν Κλάρ τήν άλλη μέρα, τήν ώρα που προγευματίζαν. Η εξαδέλφη μς είναι δραστήρια κι' έξυπνη και θά σε άπαλλάξει απ' όλη τή σκοτούρα του νοικοκυριού, ώστε νά βρής και σ' ό λίγον καιρό νά ξεκουραστής πιά και νά ήσυχάσεις.

— Μακάρι νά τό αναλάβει όλα, άπάντησε η Μαρία. Θα ιδεί σε λίγο ότι εδώ οι κυρίες είναι άληθινές σκλάβες.

— Αυτό μόνο; Θα ιδεί κι' άλλα πολλά.

— Άένε πώς πέρνουν σκλάβους γιά νά βρίσκουν κάποια άνάπαυση. Εγώ λοιπόν σου λέω ότι άμα τούς διώχναμε όλους, θά βρίσκαμε τήν ήσυχία μας.

Ο Σαιν Κλάρ δέ μίλησε. Η Έδαγγελινή όμως κοίταξε με τό μεγάλα της μάτια τή μαμμά της και ρώτησε:

— Τότε, γιάτι δεν τούς διώχνουμε, μαμμά;

— Όποτε και γώ δεν ξέρω. Εγώ μιά φορά, απ' αυτούς έχω χάσει τήν ύγεια μου. Οι δικοί μας σκλάβοι είναι χειρότεροι απ' όλους τούς άλλους.

— *Όλα άσχημα τά βλέπεις σήμερα, Μαρία, είπε ο Σαιν Κλάρ. Τί θάκανες χωρίς τή Μάμμου, που είναι τό πιο άφοσιωμένο πλάσμα του κόσμου;

— Η Μάμμου είναι η καλύτερη απ' όλους. *Όστόσο είναι έγωίστρια, φοβερά έγωίστρια όπως όλοι της ράτσας της.

— *Α, ο έγωισμός είναι σπουδαίο έλάττωμα, είπε με προσποιητή σοβαρότητα ο Σαιν-Κλάρ.

— Μά δεν είναι έγωισμός νά κοιμάται σάν τό ζώο όλη τή νύχτα, ένθ' εγώ τή χρειάζομαι κάθε στιγμή; Χαλώ τόν κόσμο γιά νά ξυπνήσει.

— Δεν ξεκουρνά τώρα τελευταία στό πλάι σου, μαμμά; ρώτησε η Έδαγγελινή.

— Πώς τό ξέρεις; Μήπως έκαμε παράπονα;

— *Όχι, αλλά μου διηγήθηκε πόσο ύπόφερες αυτόν τόν τελευταίο καιρό.

— Γιάτι δεν βάζεις και τή Ζάννα και τή Ρόζα νά τήν άντικατασταίνουν κάπου-κάπου, γιά νά ξεκουράζεται κι' αυτή λιγάκι; είπε η Σαιν-Κλάρ.

— Μά τ' είν' αυτά που μου λές! είπε ζωηρά η κυρία Σαιν-Κλάρ. Καθώς είμαι νευρική, τέτοιες άλλαγές θά με σκότωναν. Μπορώ νάχω δίπλα μου κάθε τόσο και νέα πρόσωπα; *Αν είχε κάποια άφοσίωση η Μάμμου, θά ξυπνούσε

πιά εύκολα. *Έχω άκούσει πώς άλλοι άνθρωποι έτυχε νάχουν άφοσιωμένους ύπηρέτες. Μά εγώ δεν είχα τέτοια τύχη.

Η μίς *Οφηλία είχε άκούσει αυτή τή συζήτηση χωρίς νά πει λέξη. *Αλλά φαινόταν πώς είχε πάρει τήν άπόφαση νά μάθει καλά πού βρισκόταν, πριν επιχειρήσει νά δώση τή γνώμη της.

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

— *Έχει κάποια άγαθότητα η Μάμμου, εξακολούθησε η Μαρία, αλλά, καθώς είναι πολύ έγωίστρια. *Άλλο δέ συλλογίζεται παρά τόν άντρα της και μου πέρνει τ' αυτιά από τό πρωί ως τό βράδυ. Ο πατέρας μου τόν έχει κρατήσει μαζί του, από τότε που παντρευτήκαμε. (*Ακολουθεί)

ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ένα διάστημα επικρατούσε σωστή άναρχία στην τάξη μας. Η νέα διευθύντρια, που θα μάς έδιδασκε γεωμετρία και αριθμητική, άργησε νάρθη. Έμειναν λοιπόν πολλές ώρες κενές. Και θορυβούσαμε όσο πώτερο μπορούσαμε. Είχαμε την ιδέα πως ή καινούρια διευθύντρια θάταν άσστηρή και δε θα μάς άφηνε ούτε νάνασάνουμε. Έπρεπε νάπολαύσουμε τις ώρες της λευτεριάς και νάποζημιωθούμε προκαταβολικά για τη μέλλουσα... δουλεία. Και... χαλούσαμε τόν κόσμο πρὸς μεγάλη άπελπισία της κυρίας Εδρυδίκης, που μάς άκανε γεωγραφία.

Ήταν μία ψηλή γερογτοκόρη, άδύνατη και... καθαρουσάνα. Κάθε στιγμή ξερόβαλε από τὸ Διευθυντήριο για νά μάς κεραινοβολήσει με τις έκπληξεις της:

— Εάν δὲν ήσυχάσετε, εάν δὲν παύσετε διὰ θορυβήτε, θά σάς άποβάλλω έλας διὰ παντός! Τοιαύτην έχω έντολήν!

Αυτό τὸ «τοιαύτην έχω έντολήν» είχε γίνει ή άγαπημένη της φράση και μάς τὸ ξεφούρνιζε στὸ τέλος κάθε φοβέρας, ακόμα και κει πὸ δὲ στεκόταν. Και τὸ είχαμε συνηθίσει τόσο πολὺ, ὡστε δὲ μπορούσαμε νά θυμηθούμε κυρία Εδρυδική, χωρὶς τὴ γνωστὴ της φράση. Μιά μέρα μάλιστα, κάποια, άφηρημένη, τὴς φώναζε μέσα στην τάξη:

— Κυρία Εδρυδική! Τοιαύτην έχω έντολήν!

Τὴν ίδια ὥρα οἱ τιμωρὲς έπεσαν βροχή και στην άφηρημένη πὸ άσέθησε, και σ' έλες τίς άλλες πὸ δὲ μπόρεσκν νά κρατήσουν τὰ γέλια.

Επιτέλους έφθασε και ή διευθύντρια. Τὴν φανταζόμαστε ξερακιανή, κίτρινη, βλοσυρή, κι' έτοιμαζόμαστε νά τὴν ὀποδεχτομε έχθρικώτατα. Μά ήρθε μία νέα 26-28 χρονῶ, κοντούλα, ραχητική—χωρὶς νάναυ καμπούρα, — μακροπρόσωπη και τόσο γλυκειά... Είχε και μάτια μεγάλα μά σκοτεινά, θλιμένα. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ και συμπαθητικὸ πρόσωπο, ὄλη μάς ή έχθρότης έπεσε. Έπειτα ήταν τόσο καλή ή κυρία Ουρανία! Η καλοσύνη της μάς έπιδύθηκε εὐθὺς από τὸ πρώτὸ μάθημα, πὸ θά γινόταν και ή γνωριμιά μας.

— Δὲν εἶμαι ή άσστηρή διευθύντρια, πὸ περιμένετε, κορίτσια! Εἶμαι ή με γάλη σας φίλη, πὸ θέλει νά σας διδάξη και νά σας συμβουλέψη, αλλά—πριν απ' όλα—έχει τὴ διάθεσή νά σας αγαπήση. Κι' από σας θέλω τρία πράγματα: Νά μελετάτε, νά σέβεσθε τὸς καθηγητάς σας και... νά μ' αγαπάτε λιγάκι. Καταλαβαίνετε πὸς μπορεί νά γιγνῆ αὐτό;

— Μάλιστα! μάλιστα! άκούστηκε απ' ὄλη τὴν τάξη.

Χαμογέλασε ευχαριστημένη, έρριξε μία ματιά γύρω και σταμάτησε σὲ μένα! Διάβασε τάχα τὸν ένθουσιασμό, τὸ θαυμασμό πὸ ἐπρόδιναν τὰ μάτια μου, τὸ χαρούμενο γέλιο μου; Η τὴς είχε κάμει έντύπωση ή μικρὴ ηλικία μου αναλόγως με τίς άλλες; Δὲν ξέρω.

Μὲ ρώτησε τ' ὄνομά μου, μ' έβγαλε στὸ μάθημα και φάνηκε πολὺ ευχαριστημένη μαζί μου. Από τότε, έγινε ή εδουούμένη της. Για κάθε ζήτημα, πὸ ένδιέφερε τὴν τάξη μας, με φώναζε νά τὴς δώσω πληροφορίες. Στις έκδρομὲς πάντα κοντά της με είχε και συχνά μ' έπερνε στὸ σπίτι της.

Ακόμα και στὸ τέλος τὸυ χρόνου, με πήρε νά τὴς γράφω τὰ ένδεικτικά. Τὴς άρεσε τὸ γράφίμὸ μου, έλεγε. Τὸ πίστεψα τότε. Μά τώρα θυμολμαι, πὸς άλλες έγραφαν καλλιγραφικά, πολὺ πιὸ καλά από μένα. Και σήμερα καταλαβαίνω πὸς ήταν ένας τρόπος νά μου έκδηλώση τὴ μυστική της συμπάθεια και τὴν εμπιστοσύνη πὸ είχε σὲ μένα.

Και μάς έφυγε... Είχε προαχθεῖ στὸ Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης. «Όταν τὴν άποχαίρετσα, δὲν έκλαψα. Τὴν άγκάλιασα σφιχτά και τὴν παρακάλεσα θεϊλά, θεϊλά νά μὴ με ξεχάση. Δυὸ βδομάδες ὕστερα, διάβαζα στις έφημερίδες τὸ φριχτὸ θάνατό της, πάνω σις γραμμὲς τὸυ τρέμ. Έκλαψα τότε άπεγνωσμένα. Πόνεσα πολὺ για τὸ θάνατό της και για εἰτι πικρὸ μάντευα στή ζωή της. Θυμήθηκα τὰ πονεμένα μάτια της, τὸ λυπημένο χαμόγελο...

Καιμένη κυρία Ουρανία! Σήμερα, φυλλομετρώντας μία Διάπλασι παλιά, εἶδα τ' ὄνομά σου, έμαθα τὸ ψευδώνυμό σου: «Πικραμένη Καρδούλα»... Σὲ ξαναφέρνω μπροστὰ μου, ίσχυή, κοντούλα, κατάλευκη μέσα στὸ μαύρο σου φόρεμα, χαμένη στὸ μεγάλο πλατύγουρο καπέλο. Έκλαψα όταν έμαθα τότε τὸν τραγικὸ σου θάνατο. Ήμουν άνήξερη παιδούλα και δὲν έννοιωθα τὴ ζωή. Μά σήμερα κλαίω για σένα, φτωχή! πικραμένη καρδούλα, γιατί ξέρω τίς χαρές πὸ στερήθηκες, τὰ φαρμάκια πὸ γεύτηκες. Ήταν τόσο πολλά, πὸ δὲν έπερμένεες τὸ λυτρωμὸ... τὸν άποζητήσες!... Μζγαπούδες... Μάντεψες εὐδ πὸς θάρχόταν μία μέρα πὸ θά σ' έννοιωθα, κι' ὅς ήταν τόσο μακρινή!...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΡΗΤΑ

85.

— Εκείνος πὸ θά χάση τὴ νεροπή — Τὸ ἄνθρώπου φυλαχτό, σεμνὸ στολίδι — Και, αλίμονό του, δὲν θά κοκκινίξη.

Καρμὰ ποτὲ δὲ θάχη προκοπή Και πάντα σ' ὄλους άφορμή θά διδῆ Νά τὸν περιφρονοῦν καθὼς τοῦ ἀείζει.

CHEF

Η ΜΑΡΟΥΛΙΤΣΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κι' έναν καιρὸ ήταν μία γυναίκα πὸ δὲν είχε παιδιά, και κάθε μέρα παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νά τὴς δώσῃ ένα παιδί. Ένα πρωί, καθὼς ήταν στὸ παράθυρο, λέει τοῦ Ἡλίου:

— Ἡλιε μου τρισήλιε μου και γυριστὴ τοῦ κόσμου, θερμοπαρακαλοῦμαι σε ένα παιδάκι δός μου, και σάν γενῆ δέκα χρονῶ πάλι δικὸ σου νάναί.

Έτυχε νάναί άνοιχτὴ ή ὥρα και σὲ κάμποσο καιρὸ γέννησε ή γυναίκα ένα κοριτσάκι ὁμορφο σάν τάστρο της αὐγῆς, και τὸ ὄνομα της Μαρουλίτσα. Η Μαρουλίτσα ὄσο μεγάλωνε, τόσο ὁμορφαινε, και σάν έγινε ὄχτὼ χρονῶ, τὴν έστειλε ή μάνα της στὸ σχολειό.

Πέρασαν κάνα δυὸ χρονία, και μία μέρα πὸ ή Μαρουλίτσα έβγαίνε απ' τὸ σχολειό, βλέπει έναν ὁμορφο άντρα ντυμένο στὰ ὄλγχρυσά νά τὴ σταματὰ και νά τὴς λέει:

— Νά πὴς της μάνας σου νά κάνη αὐτὸ πὸδ μούταξε.

— Καλά, τοῦ λέει ή Μαρουλίτσα. Και σὰ γύρισε στὸ σπίτι, λέει της μάνας της:

— Μάνα, με βρήκε σήμερα στὸ δρόμο ένας ξένος ποδλαμπαν ὄλα του τὰ ρούχα. Και μούπε νά σοῦ πῶ νά μὴν ξεχάσης έκείνο πὸδ τούταξε.

Η μάνα ή κακομοίρα άρχισε νά κλαίη και νά δέρνεται. Λέει της Μαρουλίτσας:

— Σὰ τὸν ξαναδῆς αὐτὸ τὸν ξένο, νά τοῦ πῆς πὸς δὲ με βρήκες σπίτι.

Τὸ ἄλλο πρωί ή Μαρουλίτσα, τὴν ὄρα ποδῶγαινε απ' τὸ σχολειό, βλέπει πάλι τὸν ξένο. Τὴς λέει:

— Τὸπες της μάνας σου;

— Ἄχ, ὄχι, λέει ή Μαρουλίτσα. Δὲν τὴ βρήκα στὸ σπίτι! έλειπε σὲ μία γειτόνια.

— Καλά, της λέει ὁ ξένος. Τώρα πὸ θά τὴ δῆς, νά της πῆς πὸς εἶμαι ὁ Ἡλιος και νά μου δώσῃ αὐτὸ πὸδ μού έταξε.

Πάει ή Μαρουλίτσα σπίτι της και λέει της μάνας της:

— Μάνα, με βρήκε πάλι έκείνος ὁ ξένος και μούπε νά σοῦ πῶ πὸς εἶμαι ὁ Ἡλιος και νά μου δώσῃ αὐτὸ πὸδ μού έταξε.

— Αρχισε πάλι ή μάνα της νά κλαίη. Τὴς λέει στὸ τέλος:

— Ἄμα τὸν ξαναδῆς, νά τοῦ πῆς πὸς ξεχάσες νά μου τὸ πῆς.

Τὸ ἄλλο πρωί ξαναβρίσκει ὁ Ἡλιος τὴ Μαρουλίτσα τὴν ὄρα πὸδ έβγαίνε απ' τὸ σχολειό.

— Τί σοῦ εἶπε ή μάνα σου; της λέει. — Ἄχ, ξεχάσα νά της τὸ πῶ, τοῦ λέει

ή Μαρουλίτσα, κατὰ τὴν ὁρμήνεια της μάνας της.

Τότε ὁ Ἡλιος άγρίεψε κι' έγινε κόκκινος σάν τὴ φωτιά.

— Νά της της μάνας σου, λέει της Μαρουλίτσας, πὸς αὐτὰ σὲ μένα δὲν περνοῦν, κι' αν δὲ θέλει νά μου δώσῃ αὐτὸ πὸδ μούταξε με τὸ καλό, θά της τὸ πάρω με τὸ άγριο.

Πάει ή καιμένη ή Μαρουλίτσα σπίτι της τρέμοντας απ' τὴν τρομάρα της.

— Μάνα μου, της λέει, ὁ Ἡλιος μούπε νά σοῦ πῶ πὸς δὲν τοῦ περναν αὐτὰ, κι' αν δὲν τοῦ δώσης έκείνο πὸδ τοῦ έταξε με τὸ καλό, θά σοῦ τὸ πάρη με τὸ άγριο.

Τί νά κάνη ή κακομοίρα ή μάνα; Κάβεται κι' έτοιμάζει τὴ Μαρουλίτσα, και της πλάθει κουλούρια με τὸ μέλι, με τὸ γάλα, με τὴ σιδερόκουτάλα, και τὴν πλένει και τὴ στολίζει. Και τὸ πρωί, σάν ξεκίνησε ή Μαρουλίτσα για τὸ σχολειό, ή μάνα της τὴ φίλησε, της έδωσε τὰ κουλούρια και της εἶπε:

— Σὰ δῆς τὸν Ἡλιο, νά τοῦ πῆς νά πάρη αὐτὸ πὸδ τούταξε.

Πῆγε ή Μαρουλίτσα στὸ σχολειό, και τὸ μεσημέρι βγαίνοντας τὸν άπάντησε.

— Τὸπες της μάνας σου; τὴ ρώτησε.

— Ἐδπα, τοῦ λέει ή Μαρουλίτσα, και μούπε νά τὸ πάρης τὸ πρόμμα πὸδ σοῦ έταξε.

Τότε ὁ Ἡλιος έπιάσε τὴ Μαρουλίτσα από τὸ χέρι και τὴν πήρε μαζί του και τὴν πῆγε σπίτι του, πὸδ βρισκόταν ψηλά στὰ σύννεφα. Και μπρὸς στὸ σπίτι ήταν ένα ὄρατο περιδῶλι, κι' ὄλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἡλιος έλειπε κι' άφηνε τὴ Μαρουλίτσα μόνάχη νά παίξῃ στὸ περιδῶλι, και τὸ βράδυ γύριζε πίσω στὸ σπίτι του.

Μά ή καιμένη ή Μαρουλίτσα, μ' ὄλο πὸδ είχε και τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα στὸ σπίτι τοῦ Ἡλίου, δὲν παρηγοριόταν πὸδ ήταν μακριά απ' τὴ μάνα της, κι' ὄλη τὴ μέρα καθέταν στὸ περιδῶλι κι' έκλαψε πονετικά, κι' έκανε τὸ πρόσωπό της κομμάτια γιατί τραβοῦσε τὰ μάγουλά της με τὰ νύχια της κι' έλεγε ὄλη ὄρα:

— Νά μαραθοῦν οἱ λεμονιές, νά μαραθοῦν οἱ νεραγτζιές, πὸδ δὲν πάνω στὴ μάνα μου!

Κι' οἱ λεμονιές κι' οἱ νεραγτζιές μαραίνονταν, και τὸ περιδῶλι γινόταν ένα χάλι. Έρχόταν τὸ βράδυ ὁ Ἡλιος κι' έβλεπε τὴ Μαρουλίτσα με κομματιασμένα τὰ μάγουλά της.

— Ποιὸς σ' έκανε έτοι, Μαρουλίτσα μου; τὴ ρώταγε.

— Ὁ κόκορας, έλεγε έκείνη.

Πιάνει ὁ Ἡλιος και σφάζει τὸν κόκορα. Τὴν ἄλλη μέρα κατέθηκε πάλι ή Μαρουλίτσα στὸ περιδῶλι κι' άρχισε ξανά νά κλαίη και νά δέρνεται και νά κάνη τὰ μούτρα της κομμάτια, και νά

ξερριζώνη τὰ μαλλιά της. Κι' ὄσο έκλαψε, έλεγε:

— Νά μαραθοῦν οἱ γιασεμιές, νά μαραθοῦν οἱ τριανταφυλλιές, πὸδ δὲν πάνω στὴ μάνα μου!

Κι' οἱ γιασεμιές κι' οἱ τριανταφυλλιές μαραίνονταν και τὸ περιδῶλι γινόταν ένα χάλι.

Έρχεται τὸ βράδυ ὁ Ἡλιος, βλέπει ξανά τὴ Μαρουλίτσα με κατακομματιασμένα μούτρα,

— Ποιὸς σ' έκανε πάλι έτοι, Μαρουλίτσα μου;

— Ἡ γάτα, λέει έκείνη, με τσαγρούνισε. Πιάνει ὁ Ἡλιος και σκοτώνει τὴν κακομοίρα τὴ γάτα.

Τὸ ἄλλο πρωί κατέθηκε ξανά ή Μαρουλίτσα στὸ περιδῶλι, θυμήθηκε τὴ μάνα της κι' άρχισε πάλι νά τραβὰ τὰ μάγουλά της και νά κλαίη λέγοντας:

— Νά μαραθοῦν οἱ άπιδιές, νά μαραθοῦν οἱ μηλιές, πὸδ δὲν πάνω στὴ μάνα μου!

Και μαραίνονταν οἱ άχλαδιές κι' οἱ μηλιές, και ξεράθηκε ὄλο τὸ περιδῶλι. Έρχεται ὁ Ἡλιος τὸ βράδυ και βλέπει τὴ Μαρουλίτσα ὄλο αἵματα.

— Ποιὸς σ' έκαν' έτοι, Μαρουλίτσα μου; της λέει.

— Πέρασα από μία τριανταφυλλιά και με ξεσχίσε με τὰγκάδια της, λέει ή Μαρουλίτσα.

Πιάνει ὁ Ἡλιος και κόβει ὄλες τίς τριανταφυλλιές από τὸ περιδῶλι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμως τὸ πρωί, πρωτοῦ νά φύγῃ, λέει με τὸ νοῦ του:

Δὲν πάνω πρώτα νά ἰδῶ τί κάνει ή Μαρουλίτσα στὸ περιδῶλι;

Κατεβαίνει λοιπὸν και κρύβεται πίσω από ένα δέντρο και βλέπει τὴ Μαρουλίτσα νά κλαίη και νά δέρνεται και νά τραβὰ τὰ μάγουλά της.

Πάει τότε κοντά της και της λέει:

— Γιατί κλαίς, Μαρουλίτσα μου; Μήπως στενοχωριέσαι δὴ πέρα;

— Ὅχι, λέει ή Μαρουλίτσα. Μήπως δὲν τρώς καλά; Μήπως θέλεις τίποτα;

— Ὅχι, λέει πάλι ή Μαρουλίτσα. Μήπως θέλεις νά πᾶς στὴ μάνα σου;

— Ναι, κύρ-Ἡλιε μου, στὴ μάνα μου θέλω νά πάω!

— Έ, από τὸ θέλεις τόσο πολὺ νά πᾶς στὴ μάνα σου, λέει ὁ Ἡλιος, ἐγὼ θά σὲ στείλω.

Τὴν πήρε λοιπὸν από τὸ χέρι και τὴν πῆγε στὴν άκρη τοῦ περιδωλιοῦ, κι' έκεί άρχισε νά φωνάζῃ:

— Ἐλαφάκια, ελαφάκια και χρυσά μου κουδουνάκια!

Έρχεται από μακριά ένα ελαφάκι και στέκεται μπροστὰ στὸν Ἡλιο.

— Τί προστάζεις, άφέντη; τοῦ λέει.

— Τὴν πᾶς τὴ Μαρουλίτσα στὴ μάνα της;

— Τὴν πάω, λέει τὸ ελάφι. — Και τί θά τρώς; ρωτὰ ὁ Ἡλιος. — Θά τρώω τὸ κρέας της και θά πίνω τὸ αἷμα της.

— Ὄ, φύγε γρήγορ' απ' ἔδῳ! λέει ὁ Ἡλιος, και ξαναφώναζε:

— Ἐλαφάκια, ελαφάκια και χρυσά μου κουδουνάκια!

Έρχεται ένα άλλο ελαφάκι. — Τὴν πᾶς τὴ Μαρουλίτσα στὴ μάνα της;

— Τὴν πάω, λέει τὸ ελάφι. — Και τί θά τρώς;

— Θά τρώγω τὸ κρέας της και θά πίνω τὸ αἷμα της.

— Ὄ, φύγε γρήγορα από δῶ, λέει ὁ Ἡλιος, και ξαναφώναζε:

— Ἐλαφάκια, ελαφάκια και χρυσά μου κουδουνάκια!

Έρχεται και τρίτο ελαφάκι. — Τί θές, άφέντη; λέει.

— Τὴν πᾶς τὴ Μαρουλίτσα στὴ μάνα της;

— Πὸς δὲν τὴν πάω. — Και τί θά τρώς;

— Δροσερὸ-δροσερὸ χορταράκι και καθαρὸ-καθαρὸ νεράκι.

— Έ, τότε πάρ' τὴνε και φύγε, λέει ὁ Ἡλιος.

Ανέθηκε λοιπὸν ή Μαρουλίτσα στὴ ράχη τοῦ ελαφοῦ και ξεκίνησαν.

Πῆγαιναν, πῆγαιναν και κατὰ τὸ μεσημέρι έφθασαν σ' ένα λειβάδι, πὸδ είχε στὴ μέση ένα μεγάλο πηγγάδι και δίπλα του ένα ψηλὸ δέντρο.

Δὲν άνεθαίνεις λιγουλάκι πάνω στὸ δέντρο, λέει τὸ ελαφάκι της Μαρουλίτσας, για νά πάω νά βοσκῆσω λίγη ὄρα στὸ χορτάρι, για νάχω πόδια νά σὲ πάω ὄς τὸ σπίτι σου; Μά νά μὴ με φωνάξῃς παρὰ μόνο σάν εἶναι μεγάλη ανάγκη, γιατί άλλουῶς δὲ θάμαι χορτασμένο και δὲ θά μπόρῶ νά τὸν βγάλῶ τὸ δρόμο.

— Καλά, λέει ή Μαρουλίτσα. Ανέθηκε λοιπὸν στὸ δέντρο και τὸ ελαφάκι πῆγε νά βοσκῆση.

(Τὸ τέλος στὸ ὄχθόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Ο ΓΕΡΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Σκυμμένος στὸ καλιὸ του τὸ βιολί, τὴ δοξαριά τρεμιμένος τραβᾷ, και μέσ' απ' τίς χορδὲς ὄργα περνάει ή περασμένη του ζωὴ θολή...

Μόλις γροικιοῦνται οἱ ἴχοι. Σιωπηλοὶ θάλλεγες μιάς ψυχούλας πὸδ πονάει λυγροί... Κι' ὁ γέροντας άργοκοῦνάει θλιμμένος τὴ λευκή του κεφαλή.

Και τὸ δοξάρι πόνους, πίκρες, τότε πνιχτά, σιγά, μ' ανατριχίλες λέει... Σαρματιστικά πότε γελάει, και πότε

βουβά, συγκρατημένα, σιγοκλαίει... Τοῦ γέροντα-αἰσχρολοῦ του οἱ πονεμένοι μοιάζουν τραγοῦδι κύκνου πὸδ πεθαίνει.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

«Κάθε φορά που πεθαίνει ένα παιδάκι, Άγγελος Κυρίου κατεβαίνει στη γη, πέρνει στην άγκαλιά του το μικρό πλασματάκι, απλώνει τις μεγάλες φτερούγες του και πετά σ' όλα τα μέρη που το παιδάκι τ' αγαπούσε. Μαζεύει ένα μπουκέτο λουλούδια και τα φέρνει στον ουρανό, για να λάμψουν και να μουσκοβολήσουν περισσότερο παρά στη γη. Ο καλός Θεός τα σφίγγει όλα στην καρδιά του, με εκείνο που το άρσσει πιο πολύ, το φιλεί κι' αυτό πέρνει φωνή κι' αρχίζει να τραγουδεί μαζί με τις άλλες μελωδίες, που άνηχούν στην έπουράνια εδδαιμονία».

Αυτά έλεγε ένας Άγγελος, καθώς πήγαινε στον ουρανό ένα παιδάκι, που μόλις είχε πεθάνει. Το παιδάκι τάκουγε σά να δνειρευόταν.

Πέρασαν από μέρη, όπου το παιδάκι συνηθίζε να παίζει κι' έφτασαν σ' έναν κήπο με ύπεροχα λουλούδια.

— Ποιά να κόψουμε για να τα πάρουμε στον ουρανό; ρώτησε ο Άγγελος.

«Ήταν μια ψηλή τριανταφυλλιά. Μα κάποιο παιδί-παιδί της είχε κόψει την κορφή της, που έγερνε τώρα με τα λουλούδια και τα μπουμπούκια της, ξερά και μαραμμένα».

— Την κακομοίρα την τριανταφυλλιά, είπε το παιδάκι. «Άς την πάρουμε, για να βγάλει λουλούδια στον ουρανό».

Ο Άγγελος πήρε την τριανταφυλλιά και φίλησε το παιδάκι για να το ανταμείψει για την καλή του σκέψη. Το μικρό μισάνοιξε τα ματάκια του και χαμογέλασε. Μαζέψαν λουλούδια με πλούσια χρώματα, με ώρατα άρώματα. Διάλεξαν όμως και φτωχολούδια από τους άγρους κι' από τις άκρες του δρόμου

— Τώρα, έχουμε το μπουκέτο μας; είπε το παιδί.

— Ναι, απάντησε ο Άγγελος.

«Αλλά ακόμη δεν άπλωνε τα φτερά να πετάξει ψηλά στον ουρανό».

«Ήταν νύχτα και βασιλευε παντού βαθεία γαλήνη. Γύρισαν στην πόλη και βρέθηκαν σ' ένα στενό δρομάκι, γεμάτο κουρέλια και σκουπίδια».

«Από κει, ο Άγγελος διαλέξε μια σπασμένη γάστρα. Το χόμα της το συγκρατοσανοίριζες κάποιου άγριολούλουδου, που είχε ξεραθεί και τέχχαν πετάξει».

— Θα το πάρουμε κι' αυτό, είπε ο Άγγελος, και θα σου πω το λόγο. Στο στενό αυτό δρομάκι ζούσ' ένα φτωχό ασθενικό παιδάκι, μέσα σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Δέ σηκωνόταν ποτέ από το κρεβάτι. Κάπου-κάπου, όταν ήταν καλύτερα, έκανε δυο-τρεις γύρους με τα δεκαδικία του στην κάμαρά του, κι' αυτός ήταν ένας δειλός άνθρωπος. Το καλοκαίρι, καμιά φορά έμπαινε για

«Πετα σ' όλα τα μέρη που το παιδάκι τ' αγαπούσε.» (Σελ. 186, στ. α')

λίγη ώρα ο ήλιος στο ύγρο υπόγειο, και το φτωχό παιδάκι ήταν ευτυχισμένο, που ένοιωθε τη ζεστασιά του. Άπλωνε το χεράκι του στον ήλιο και τδθλεπε ρόδινο και διάφανο».

«Ένα γειτονόπουλο ήταν φίλος του κι' έρχόταν και τούλεγε πώς ήταν τα χωράφια, τα λιβάδια και τα δάση, που ο μικρός άρρωστος δεν τα είχε ιδει ποτέ του. Μια μέρα τούφερ' ένα κλαρί από δξεία κι' ο μικρός το κρέμασε πάνω από το κρεβάτι του και το βράδυ δνειρευότανε πώς σεργιανούσε κάτω από τα δέντρα κι' άκουγε τα πουλάκια να κελαιδοθν».

«Μία άλλη φορά, το γειτονόπουλο τούφερε ένα μπουκέτο λουλούδια του άγρου. Ένα έτυχε ναάνει με τη ρίζα του. Τδβαλαν λοιπόν σέ μια γάστρα και το τοποθέτησαν στο παράθυρο, κοντά στο κρεβάτι του μικρού. Εκείνο έπιασε, μεγάλωσε κι' έβγαλε μπουμπούκια και λουλούδια. Τδ χειμώνα τδμπασαν μέσα και το καλοκαίρι ξανάηθισε».

«Το παιδάκι αγαπούσε το άπλο αυτό άνθάκι, καθώς άλλα παιδιά αγαποθν πλούσια παιγνίδια. Ήταν ο θησαυρός του. Τδ πότιζε, τδ φρόντιζε και τδβαζε στον ήλιο, κάθε φορά που έμπαιναν οι άχτινες του ως το φτωχό υπόγειο. Καιρόταν να τδ βλέπει, τδ μύριζε κι' έπλαθε μαζί του τα ώραϊότερα δνειρα. Και τή στιγμή που ο Κύριος τδ κάλεσε κοντά του, γύρισε και κοίταξε για στερνή φορά τδ λουλουδάκι του».

«Ένα χρόνο είναι στοδς ουρανοδς. Από τότε τδ φυτό ήταν παρατημένο στο παράθυρο, δλότελα παραμελημένο. Μαράθηκε και πάει. Χτες ήρθαν καινούργιοι νοικάρηδες και τδ πέταξαν στο δρόμο μαζί με τα σκουπίδια».

«Τδ καταφρονεμένο αυτό λουλουδάκι τδ πήραμε να τδ πάμε στον ουρανό. Σκόρπισε γύρω του περισσότερη χαρά παρά τδ πιο λαμπρό και τδ πιο σπάνιο λουλούδι από τον κήπο του βασιλιά».

— Και που την ξέρεις αυτή την ιστορία; ρώτησε τδ παιδί.

— Που την ξέρω; Μα εγώ είμαι τδ

«— Τώρα έχουμε τδ μπουκέτο μας;» (Σελ. 186, στ. β')

φτωχό άρρωστο παιδί, που περπατούσε με τα δεκαδικία. Ήρθα να πάρω μόνοσ μου τδ αγαπημένο μου λουλουδι».

Τδ παιδάκι άνοιξε δλότελα τα μάτια του και κοίταξε τ' ώραϊο πρόσωπο του Άγγελου, που άχτινοβολούσε από ούρνια δόξα

Τή στιγμή αυτή έμπαιναν στον παράδεισο. Ο καλός Θεός άγγιξε τδ πεθαμένο παιδάκι κι' αυτό άμέσως πήρε νέα,

αίωνια ζωή, έβγαλε φτερά κι' έσμιζε με τ' άλλα άγγελούδια».

Ο καλός Θεός έσφιξε πάνω στην καρδιά του τδ μπουκέτο. Φίλησε όμως μονάχα τδ φτωχό, μαραμμένο λουλουδι, κι' εδθδς άμέσως άναστήθηκε κι' άρχισε να σαλεύει και να βγάξει έναν άρμονικό ήχο, που έσμιζε με τις άγγελικές μελωδίες, που έψαλλαν και δοξολογούσαν τή θεία δικαιοσύνη».

(Andersen)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΦΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από τδ προηγούμενο —

Κι' εξακολούθησε:

— Μα γι' αυτό ακριβώς, και χωρίς να θέλω να σδς επιδάλω την άποψή μου, δεν βρίσκετε πώς τδ καλύτερο θα ήταν σ' αυτήν την περίπτωση, να παραιτηθούμε από τα σχέδιά μας; Μου φαίνεται πώς τδ καθήκον μας είναι να μην εκθέσουμε σέ κίνδυνο τή ζωή των προστατευομένων μας».

— Έκανα οτι μπορούσα γι' αυτό, φίλε μου. Κι' ή δική μου ιδέα ήταν επίσης να γυρίσουμε στη Σουηδία. Μα καθώς τδς έλεγα τώρα και λίγη ώρα την άποψή μου, με παρακάλεσαν τόσο θερμά, με έξορκισαν, με έκτευσαν να εξακολουθήσω τδ ταξίδι μας μαζί τους, που δμολογώ πώς δποχώρησα».

— Ναι, μ' αυτό δεν είναι λογικό».

— Δεν τδ ξέρει κανείς! Τά τελευταία μετεωρολογικά δελτία δεν είναι και τόσο καλά. Μου φαίνεται πώς θα συναντήσουμε μεγάλες δυσκολίες ως πού να φθάσουμε στο Βόρειο Άκρωτήριο, κι' ακόμη περισσότερες ως τή Στοκχόλμη ή τή Χριστιανία. Προς τδν Πόλο είναι τδ άγνωστο. Δεν ξέρουμε τί μας περιμένει. Ίσως όμως εκεί ο καιρός να είναι καλύτερος».

— Χμ! άμφιβάλλω, έκανε ο Φονδιέλλ. Όπως θέλετε όμως, κύριε κυβερνήτη. Τδ σπουδαιότερο είναι να ξεκολλήσουμε άπ' τδν καταραμένο τοθτον δρμιο, όπου δεν βλέπω παρά μονάχα λιπαρόχηνες».

— Μα συγχωρείτε! είπε ο κ. Στέφενσον, εγώ εσκότωσα ένα θαυμάσιο θαλάσσιο ελέφαντα».

— Κι' εγώ, κύριε, μια άσπρη άλεπού! είπε ο Γζάκ Ντόνοου, που έμπαινε εκείνη τή στιγμή στο θάλαμο τού πη, δαλιού, όπου γινόταν ή συζήτηση αυτή».

Πραγματικώς, κατά τις δεκαπέντε αυτές ήμέρες τής άναμονής, τά παιδιά δεν είχαν μείνει καρφωμένα μέσα στο άερόπλοιο. Κάμποσες φορές ο Κίντ, ο Μπόμπ κι' οι μικροί Ντεντεβίτζ είχαν λάθει τήν άδειά να κτεθούν κάτω με τδν Μόρρο

Μρόουντζων, ή με κανέναν άλλον από τδ πλήρωμα, όταν δεν κατέβαιναν με τδν ίδιο τδν κ. Στέφενσον. Πόσο διασκεδαστικά περνούσαν τότε, τρέχοντας στην άκρογαλιά, παίζοντας διάφορα παιχνίδια ή κυνηγώντας τ' άγρια πουλιά και τ' άλλα ζώα του νησιού, με σκοπό ν' αλλάξουν λίγο τδ κάπως μονότονο «μενού» των γευμάτων τους».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τδ δάνειζε ο κ. Στέφενσον. Και για να ποθμε τήν αλήθεια, τδ ίδιο έκανε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ».

«Όσο για τδν κ. Άχιλλέα Άντρεϊμένο, αυτός, μ' ελο που ήταν προσκαλεσμένος σ' ελες αυτές τις κυνηγετικές εκδρομές, απέφευγε συστηματικά να λαβαίνη μέρος. Προτιμούσε να μένη κλεισμένος στη καμπίνα του και να διαβάζη τά βιβλία που τ

δυστικά βρισκόταν η Γροιλανδία, ο πρώτος σταθμός που σκόπευαν να κάνουν, γυρίζοντας προς την Αμερική. Τα στοιχεία, δυνατότερα απ' τους ανθρώπους, θα έσπρωχναν το «Λίμπερτυ» προς τα πίσω χωρίς να τ' αφήσουν να πλησιάσει στο τέρμα του ταξιδιού του. Για την ώρα έτσι έδειχναν τα πράγματα. Έχοντας στην αρχή τη θύελλα μπροστά του κι ύστερα πλάι του το «Λίμπερτυ» αναγκάστηκε σε λίγο να λοξοδρομήσει ακόμη περισσότερο και να τραβήξει προς τα νοτιοδυτικά, φεύγοντας τη θύελλα που έτρεχε από πίσω του. Εύτυχως το αερόπλοιο δεν είχε πάθει καμιά ζημιά απολύτως κατά την παραμονή του στον όρμη Μορρέλ. Το μπαλλόνι του, οι μηχανές του, οι ελικές του, όλα βρισκόνταν σε λαμπρή κατάσταση.

Ωστόσο στο εσωτερικό του αερόπλοιο δεν έβασίλευε η εθιμία. Ο Φονδιέλλ δεν ξεκόλλανε απ' το θάλαμο του πηδαλίου, κι' ούτε μπορούσε κανείς να τον πλησιάσει. Ο κ. Στέφενσον ήταν κι' αυτός στενοχωρημένος με την δυσάρεστη τροπή που είχαν λάβει τα πράγματα κι' ανησυχούσε για τα παιδιά. Τα παιδιά πάλι άρχισαν να υποψιάζονται την πραγματικότητα, που κανείς δεν τολμούσε να τους τη φανερώσει όπως ήταν στ' αλήθεια. Είχαν χάσει βλη τους τη ζωηρότητα και κάθονταν τώρα μαζεμένα γύρω στον κ. Αχιλλέα Αντρειωμένο και στη μίς Γκράς Κλάρις, τους οποίους ο Αμερικανός είχε παρακαλέσει να τα διασκεδάσουν όσο καλύτερα μπορούσαν. Νά τα διασκεδάσουν ναί, μα πώς; Αυτό είναι εύκολο να το λέει κανείς, μα δεν μπορεί και να το κάνει όταν δεν το λέει η καρδιά του. Σε κάθε τράνταγμα της καμπίνας τους ένοιωθαν όλοι, μεγάλοι και μικροί, την αγωνία να τους σφίγγει το λαϊμό. Και η στολή του υποκελευστή δεν εμπόδιζε καθόλου τον κ. Αχιλλέα Αντρειωμένο να αισθάνεται «πώς τον είχε πιάσει ο αέρας» όπως τον είχε πιάσει η θάλασσα όταν βρισκόταν πάνω στο μακαρίτικο το «Φίνμαρκ».

— Δε νιώθω γρό, έλεγε διακοπτόμενος βλη την ώρα από το φοβερό λέξυγγα που τον είχε πιάσει. Δε γυρίζουμε καθ' εθιείαν στη Γαλλία μόνο και μόνο για ν' αποφύγουμε την κακοκαιρία. Κι' η κακοκαιρία μας πέρνει καταπόδι και τώρα ακόμη που τραβάμε κατά το βοριά. — Πότε θα φθάσουμε, κύριε, τραύλισε ο Ύδον άβρρώνοντας με δυσκολία τις λέξεις. — Δεν ξέρω, παιδί μου, ομολόγησε ο παιδαγωγός. Άκουσα να λένε πως θα σταθμεύσουμε στη Γροιλανδία. Έννοεις πως ο δρόμος αυτός δεν οδηγεί στον Πόλο; ή τουλάχιστο δεν είναι ο συντομώτερος. Μα άλλα σκοπεύει ο πιλότος κι' άλλα τον αναγκάζουν οι άνεμοι να κάνει. Όπωςδήποτε μπορεί να μ'ην ει-

ναι δικό τους λάθος, μα άλλο τόσο δεν είναι και δικό μου. — Ούτε και δικό μου, κύριε! είπε με κάποια ελαφριά ειρωνεία ο Γαβριήλ. — Άπ' όλους τους επιβάτες του αερόπλοιο, αυτός ήταν ο μόνος που είχε ακόμη τό στομάχι του γερό και που κρατιόταν στερεά στα πόδια του. Αυτός κι' ο Τζάκ Ντόνοου. Γι' άστεία όμως δεν ήταν καιρός, κι' ο λιγότερο άπαισιόδοξος απ' τους αεροναύτες, ο φίλος μας ο Μέρρυ Μπρόουντζων δεν μπορούσε να κρύψει τη στενοχώρια του. — Δεν πάνε καλά τα πράγματα, ε; ρώτησε ο Γαβριήλ, βλέποντας τα καταστραμμένα μούτρα του. — Ο γελαστός ναύτης, που τώρα κάθε άλλο ήταν παρά γελαστός, τον κοίταξε περίεργα και τράβηξε χωρίς ν' άνοιξη καθόλου το στόμα του. Μα η ματιά του ήταν αρκετά ευγλωττη. Πραγματικώς, καθώς κατάλαβαν τα παιδιά όλα, πήγαιναν από κακού σε χειρότερα. Ο ένας άνεμοστρόβιλος έρχόταν ύστερα απ' τον άλλον. Πολλές φορές τ' αερόπλοιο, παρασυρόμενο απ' τον άνεμο, δεν υπάκουε πιά στο πηδάλιο, και χρειάζόταν βλη ή τεχνική ικανότης κι' η πέτρα του Φονδιέλλ για να το βγάλει από τη δίλη, όπου είχε παρασυρθεί. Οι επιβάτες είχαν ρητή απαγόρευση, να μ'ην πατήσουν καθόλου το πόδι τους έξω από την κεντρική καμπίνα, γιατί μόνον ένας γυμνασμένος αεροναύτης θα μπορούσε να ριφικινδυνεύσει να περάσει από τη γέφυρα, που ο άνεμος τη χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε έπρεπε κανείς να την περνάει περπατώντας με τα τέσσερα, ή καλύτερα, σέρνοντας με την κοιλιά. Έξαντλημένοι και κατάκοποι έλοι τούς, έπεσαν στα κρεβάτια τους πολλήν ώρα προτού νυχτώσει, έκτος από τον Γαβριήλ και από τον Κίντ, που βαστούσαν ακόμη καλά. — Δεν έχουμε τύχη, αγαπητή μου, είπε ο μικρός Άγγλος στο σύντροφό του. Ύστερα από το «Φίνμαρκ», το «Λίμπερτυ». Στ' αλήθεια έχουμε μεγάλη γκίνια. — Έννοια σου, μη στενοχωριέσαι και τόσο. Το πολύ-πολύ να ζητήσουμε καταφύγιο σε κανένα άλλο παγοβούνι, είπε φιλοσοφικά ο Γαβριήλ. — Έτσι σου φαίνεται; Μα, φίλε μου, ένα αερόπλοιο κι' ένα βαπόρι δεν είναι το ίδιο πράγμα. Αν πέσουμε απ' αυτό το ύψος, βάρδα το κεφάλι σου, και μένε μου! — Δεν μιλάμε καλύτερα για τίποτε άλλο; έπρότεινε ο μικρός Γάλλος. Στο τέλος θα με κάνης να καταντήσω σαν τον δυστυχημένο τον κ. Αντρειωμένο. Όσο πάει τόσο και περισσότερο νοσταλγεί την καμαρούλα του στο Παρίσι. Που βρισκόμαστε τώρα; μήπως έχεις καμιά ιδέα;

— Χρ! Ξέρω κι' εγώ; Πιστεύω πως πετάμε πάνω από τη θάλασσα της Γροιλανδίας. — Ναι, πάνω από θάλασσα πετάμε, αυτό είναι βέβαιο. Μα πόσοι πάγοι, Τζάκ! Αν πέσουμε, δε θα πέσουμε στο νερό. Κοίταξε, ως που φθάνει το μάτι σου, δλο πράγους βλέπεις. Πραγματικώς, το «Λίμπερτυ» πλησίαζε προς τη στεριά. Από κάτω του είχε μια άπέραντη έκταση πάγων, σχηματισμένη είτε από ίσια και χαμηλά παγοβούνια, είτε από ψηλούς όγκοπαγους, που άλλοι έπλεαν ακόμη στο νερό μονάχοι τους, κι' άλλοι κολλημένοι με τους άλλους, — όλοι τους όμως ήταν φοβεροί κατά τον όγκο. — Άλοιμόνο μας αν κατακυλούσαμε! σκέφθηκαν τα δυο παιδιά με φρίκη. Στη μπροστινή καμπίνα, στο θάλαμο του πηδαλίου δεν επικρατούσαν τόσο άπαισιόδοξες σκέψεις, γιατί παρ' βλη τη φρικτή κακοκαιρία, το «Λίμπερτυ» αντίχει λαμπρά και το κυβερνούσαν κατά τέτοιον τρόπο, που σε λίγο θα κατόρθωνε να βγεί απ' την περιοχή της καταιγίδας. Με τον τρόπο αυτόν όμως απομακρύνονταν όλοένα και περισσότερο από το τέρμα του ταξιδιού του. Από πολλές ώρες το αερόπλοιο, χωρίς να στρίβει έντελώς τη ράχη του προς τον Πόλο, άκολουθούσε μια εφαιπτόμενη ποδ το απομάκρυνε όλοένα απ' τον 80ο παράλληλο και αν το «Λίμπερτυ» κατόρθωνε να γλυτώσει απ' την καταιγίδα, δεν θα μπορούσε να επαναλάβει την επιχείρησή του παρ' άφου πρώτα εστάθμευσε σε κανένα άπάνεμο μέρος, όπου θα έπιθεωρούσε με την ήσυχία του όλα τα μηχανήματά του και θα επιδιόρθωνε όλες τις βλάβες που μπορούσε να χε πάθει. Κι' αυτό ακριβώς ήταν που έφερε σε άπύγνωση τον Φονδιέλλ. Τη στιγμή που είχε βέβαιη την έπιτυχία, έβλεπε να ξεπροβάλλει ή μία περιπλοκή πάνω απ' την άλλη. Η συνάντηση του όγκοπαγου δεν είχε χαλάσει όλα του τα σχέδια; Κι' αν δεν κάθονταν επί δεκαπέντε ήμέρες άπρακτοι στον όρμη Μορρέλ, δεν θα είχε τελειώσει τώρα και τόνον καιρό το ταξίδι τους; — Κρατούσαμε την έπιτυχία στα χέρια μας, συλλογιζόταν ο πιλότος. Τώρα πρέπει να επιχειρήσουμε πάλι από την αρχή. Άμα χάσει κανείς μια εύκαιρία, την ξαναβρίσκει άραγε ποτέ; (Άκολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1830 - 1930

Άγαπητοί μου,

ΕΧΩ μπροστά μου τ' αναμνηστικά γραμματόσημα της Ελληνικής Έκατονταετηρίδας. Έν' απ' αυτά, τ' ωραιότερο λένε, παρασταίνει το γεωγραφικό χάρτη της Ελλάδας, μισόν άσπρο και μισό σκούρο (το γραμματόσημο αυτό είναι μπλέ.) Το άσπρο μέρος είναι ή μικρή Ελλάδα του 1830, μόλις έλευθερώθηκε μετά την Έπανάσταση κι' έγινε Κράτος χωριστό. Το σκούρο είναι ή μεγάλη Ελλάδα του 1930, ή σημερινή. Μπορούσε βέβαια νάταν και μεγαλύτερη, αν τα πράγματα, τα τελευταία αυτά χρόνια, έρχόνταν πιο ευνοϊκά. Πάλι όμως μεγάλωσε πολύ, πολύ, από το 1830. Και μολοντι κατηγορήσαν αυτό το γραμματόσημο ότι δεν έχει βλη την ιστορική ακρίβεια, — γιατί παρουσιάζει σκούρα και μερικά μέρη που περιλαμβάνονταν έξαρχής στο νέο Κράτος κι' επομένως έπρεπε να παρουσιασθούν στο χάρτη λευκά, — το μέγαλωμ' αυτό το δείχνει καλά. Κι' είναι βέβαια το τρανότερο σημάδι της ζωής που είχε μέσα του και των προόδων που μπόρεσε να κάνει σ' έναν αιώνα έλευθερίας το νέο Κράτος: Κατόρθωσε να πάρη με το σπαθί του όλες σχεδόν τις χώρες που του άνηκαν απ' τα παλιά χρόνια. Άπλώθηκε στο Ίόνιο και στο Αιγαίο. Άπλώθηκε στη Μακεδονία, στην Ήπειρο, στη Θράκη. Έτσι, μπροστά στο χάρτη του 1830, ο χάρτης του 1930 είναι γίγαντας μπροστά σ' ένα νάνο. Με την πρώτη ματιά το βλέπεις. Το αναμνηστικό αυτό γραμματόσημο ήταν μια εύτυχη έμπνευση πραγματικώς. Και μπορούμε και μες να συμφωνήσουμε πως είναι τ' ωραιότερο της σειράς. Άλλά και τάλλα, ως αναμνηστικά, ως υποθητικά, ως παραστατικά, δεν πάνε παρακάτω. Νά, στο δεκάλεπτο, ο Ρήγας Φεραίος, ο πρωτομάρτυρας ποιητής. Νά, στο δεκαπεντάδραχμο, ο Σολωμός, ο μεγαλύτερος φάλης του έλευθερωτικού Άγώνα κι' ο γενάρχης της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Έχομε ακόμη τα σκαίνι, παιδιά, του Πατριάρχη! — τον Άλέξανδρο Ύψηλάντη, τον Άθανάσιο Διάκο, τη Μπουμπουλίν, τον Κανάρη. — Κανάρη! τί όκεανός! τί ποιηση μεγάλη! τον Κολοκοτρώνη, τον Μπότσαρη, τον Καραϊσκάκη. — Καραϊσκάκη μ', άρχηγέ, και πρώτε καπετάνε! — το Μιαούλη, τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, τον Κουντουριώτη, τον Καποδίστρια και τον Κοραή. Κι' ακόμη δυο ιστορικές σκηνές από τις μεγαλύτερες: τον όρμη της Άγίας Λαύρας και

την ήρωική έξοδο του Μεσολογγίου. Φυσικά, κι' αυτά τα γραμματόσημα τα κατηγορήσαν. Γίνεται τίποτα έδω, που να μη το κατηγορήσουν; Βρήκαν, παραδείγματος χάρη, ότι λείπουν από τη σειρά και μερικά ήρωες της Έπανάστασης που έπρεπε να τους θυμηθούν. Βίπαν άκόμα ότι κι' οι εικονιζόμενοι δεν αποδίδονται πιστά. Π. χ. ή δθθεν Μπουμπουλίνα άντιγράφτηκε άνεξέταστα από κάποιο Δεύκωμα που βγήκε στο Παρίσι το 1920, και παριστάνει μια νέα... Γαλλίδα, που ποζάρησε ως Μπουμπουλίνα στα γραφεία της έφημερίδας «Journal des Hellenes!» Επίσης ο δθθεν Άθανάσιος Διάκος είναι από εικόνα κάποιου Ίταλου ζωγράφου, που το 1847, στην Άθήνα, ζωγράφισε για Διάκο έναν άκόλουθο του στρατηγού Γρίβα! Άκόμα κι' ο Κολοκοτρώνης, είπαν, έμφανίζεται ως άρματωδός των προεπαναστατικών χρόνων, ενώ έπρεπε νάντιγράφουν τη μόνη πιστή εικόνα του στρατηλάτη, εκείνη που του έκαμε, πολύ άργότερα, ο γερμανός ζωγράφος Ές. Άλλά τί τα θέλετε! Οι ανακριβείες αυτές ήταν αναπόφευκτες προκειμένου γι' ανθρώπους του 1821, πολεμιστές, που το τελευταίο που συλλογιζόνταν ήταν να κάμουν... τη φάτσα τους. Όσοι επέζησαν βέβαια φωτογραφήθηκαν, ζωγραφίστην άργότερα. Ο Διάκος όμως, που μαρτύρησε τόσο νέος, άφησε ένα μεγάλο όνομα, μα άφταστη δόξα, αλλά ούτε το παραμικρό σκίτσο. Είναι γνωστό, πραγματικώς, ότι δεν σώζεται καμιά εικόνα του ήρωα της Άλαμάνας. Έπρεπε λοιπόν, ή να μη τον ζωγραφίζουμε τώρα καθόλου, ή να δεχθούμε την εικόνα εκείνη του Ίταλου ζωγράφου, που πήρε για μοντέλλο τον άκόλουθο του Γρίβα, γιατί άνθρωποι που τον γνώρισαν, του είπαν πως έμοιαζε του Διάκου σαν άδερφός του. Άλλά και για κάποια άλλη εικόνα του Διάκου που υπάρχει, χρησιμοέψε, λένε, ως μοντέλλο μια μακρινή του συγγένισσα που ήταν άπαράλλαχτη. Τρέχα γύρευε τώρα ποιά από τις δυο εικόνες είναι ή πιο πιστή! Όσο για την άλλη κατηγορία, ή Έπανάσταση βέβαια έχει κι' άλλους ήρωες, πολλούς. Μα ήταν δυνατό, σε μια σειρά, νάπεικονισθούν όλοι; Κι' αυτοί που άπεικονίζονται δεν είναι πραγματικώς οι μεγαλύτεροι, οι σπαιδαιότεροι κι' οι πιο αντιπροσωπευτικοί; Γι' αυτό νομίζω πως ή σειρά αυτή των αναμνηστικών γραμματοσήμων, με όλες της τις έλλείψεις, εκπληρώνει το σκοπό της με το παραπάνω. Σ' όλες τις συλλογές του κόσμου θα φιγουράρουν τώρα και τα έλληνικά αυτά γραμματόσημα, και θα κάνουν τους ξένους να μαθαίνουν λίγο και τη νέα μας ιστορία, θα τους δείχνουν πως, έκτος από

τις αρχαιότητες και τους μεγάλους πρόγόνους, ή Ελλάδα έχει και νεότερους ήρωες, στρατηγούς, πολιτικούς, ποιητές, κι' είν' ένα Κράτος αρκετά πιά μεγάλο, προοδευμένο και σεβαστό στη βαλκανική οικογένεια. Και δεν είναι μόνο τα γραμματόσημα. Πολλά άλλα πράγματα θα γίνουν. Από μεθαύριο άρχίζει μια μεγάλη σειρά έορτών, — τελετών, εκθέσεων, παραστάσεων, άποκαλυπτηρίων κτλ. — που θα χη μεγάλη άπήχηση στον κόσμο. Άλλά και σ' έμάς έδω, οι έορτές της Ελληνικής Έκατονταετηρίδας θα χουν, στοχάζομαι, μια έπίδραση εδεργετική. Θα μας κάμουν να γυρίσουμε για λίγο στα μεγάλα κι' ένδοξα περασμένα, να συλλογισθούμε καλύτερα τις υποχρεώσεις μας, και νάρχίσουμε μια καινούρια ζωή, που ο σκοπός της θα είναι ή τελείωση του πολιτισμού μας. Θα είναι σαν ένας σταθμός άνάμεσα στο παρελθόν και στο μέλλον. Κι' από το σταθμό αυτό, θα ξεκινήσουμε πάλι με νέα δύναμη, με νέα όρμη. Πάντα χρειάζεται, βλέπετε, μια τόνωση της θέλησης, μια έγκαρδίωση, ένα σπρώξιμο. Η άπογοήτευση, που συχνά μας κυριεύει, είναι μέγα έμπόδιο για την πρόδοό μας. Οι έορτές της Έκατονταετηρίδας θα μας έμπνεύσουν αισιοδοξία κι' αυτοπεποίθηση.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΑΦΕΣ ΚΑΙ ΟΣΠΡΙΑ

Στο Άργοςτόλι υπήρχε μια φορά ένα μικρό, μα πολυσύχναστο καφεενάκι. Το διατηρούσε κάποιος κύρ-Βασίλης, τύπος παράξενου Κεφαλλονίτη, που βλη του όμως ή παραξενιά ήταν για την πάστρα και την εδυνειδησία. Καυχόταν — κι' ήταν αλήθεια — πως δτι έδινε στους πελάτες του, ήταν καθαρό και γνήσιο. Γι' αυτό, σε μια πινακίδα, στον τοίχο του καφεενάου του... ζωγραφισμένη, είχε γράψει τάκόλουθα:

Λουκούμα Σέρου
Μασίχα Χίου
Κοινάκ Τουλ
Ροζόλια Κεφαλληνίας
και
Καφέ από... καφέ!

Με το άμμηνο αυτό «καφέ από καφέ», ο κύρ-Βασίλης ήθελε να πη πως ο δ καφές του δεν ήταν νοθευμένος με κουκιά, ρεθύθια, μπιζέλια κι' δτι άλλο του βάζουν άλλοι καφετζήδες λιγότερο εδυνειδηται. Αυτό μάλιστα μου θυμίζει κι' έν' άλλο ανέκδοτο: Μια μέρα, ή μακαρίτισσα Κοτοπούλη, ή μητέρα της μεγάλης Μαρίας, είχε καθήσει με την παρέα της σ' ένα λαϊκό καφεενάο. — Θέλετε, κυρία Κοτοπούλη, καφέ; τη ρώτησε το γκαροόνι. Κι' εκείνη: — Εύχαριστώ πολύ. Δεν μου άρέσουν... τα όσπρια.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Γελαστήν Μικρούλαν, Μούσαν του Όμηρου, Αγριοβιολέτταν (ε-στειλα).
 Είς δόσας επιστολάς έλαβα μετά την 10 Μαρτίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΜΧΕΙΡΙΑ του 24ου Διαγωνισμού. Το φύλλο του τούτου οι λύσεις είναι δεκταί μέχρι της 22 Μαΐου.

220. Δελφίγγιος
 *Έχει καρμιά ή Γραμματική Σχέση με τη Μαγειρική ; Κι' όμως σχετίζεται, γιατί Γράμμα και πρόθεσι μαζί Σού νοσημίζουσι το φαί.
 Ούρανο Τέρε

221. Μεταγραμματισμός
 Παράξενο, ένας θεός Νά δίνη φως, δέν θά φανή ; Κι' αυτό θά κάνη άσφαλώς, 'Αν του άλλης κεφαλή.
 Νερρός

222. Τονόγριφος
 Κοινάτο το όρμα μου, Μ' άν κινήθ' ό τόμος, Θάναστηθ' βασιλίσα Της πάλα Καρχηδόνας Δούλη Δωδεκάνησος

223. Αίνυμα
 Κράτος είμαι κι' έχω έπτά Μετρομένα τό στουχιά. Μ' άν μου σβύσης τρι' άπ' αυτά, Πώς μου μένουσι μόνο τρία ; Κωφής

224. Χειρόμυλος

```

+ * * * *
+
* * * * *
* * * * *
* * * * *
+
* * * * *
* * * * *
* * * * *

```

Καδέτως, οι σταυροί ζωόφυτον' οι άστρικοί ζωόν. Οφιλιώκας άστρικοί και σταυροί εργασιών, φωνήεν, πόλις της 'Ιταλίας, έντομον φθοροποιόν, τό ζνταντιόν του πνεύματος, σύμφωνον, κράτος της 'Αφρικής, άτικώς συγγραφούς, Εδαγγελιστής.
 Ηρώ

225. Κρυπτογραφικών
 1234567 = Αδτοκράτωρ.
 2367 = Μέρος του κορμού.
 34134165 = Ορυκτόν.
 4134 = Όχημα.
 56367 = Διοικητική διαίρεσις.
 61367 = Μικρός κόλλος.
 7234 = 'Υλικόν.
 'Αμαρυλλίς

226-230. Μαγικόν Γράμμα
 Τη άνταλλαγή ενός γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, διά σχηματισθόν άνευ άνταγραμματισμοῦ άλλαι τόσαι λέξεις τρέμα, ύφρος, Σόνια, άνκρας, χάσμα. Κασσανή Νεράϊδα

231. Έλλητισσομρινον
 η - ου - ου - ου - ασε
 Τσάμπρελιν

232. Γρίφος
 του του Ο - Ι :: Η το Οίκος.
 του του του του Λούλα

Διά τους Γαλλομαθείς
 233. Rébus
 a ta 100 t
 Καρκαμπάξ

ΑΥΣΕΙΣ
 των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 1

1. Μισθός (μῦς, θῶς). — 2. 'Αλήτης-άθλητής. — 3. 'Εκάβη - 'Εκάτη. — 4. Πούλια-πουλιά. — 5. Λ Π Σ 6. ΣΑΛΑΜΙΣ (δλ-μα, Λαμία, Μασσαλία, 'Ιμαλία). — 7. ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΓΟΣ ('Α-κροαία, Τ Μ Ν Ρ-δρος, Γ-αύριον, Α Σ Ζ Ο-πούς, Σ-έριφος). — 8-11. Φιλόλογος, φιλόσοφος, λιθοδόμος, δισκοβόλος. — 12. Οδόν εν κινδόν υπό τον ήλιον. (ουδ έν κ' έν ον ήτο τόνοι, λελον.) — 13. Coin - coing. — 14. Dieu et mon droit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με ήπια στοιχία δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παύλα δε στοιχία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1. 'Ο χωριστός στιχος δρ. 3. 'Ο μη συνδρομητοί πληρώνουσι τό διπλά. Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

Μαίνοντας ήπην κίνηση της Διαπάλασος, παρακαλώ την ήλληλογραφία σου, Διαπάλασος. Δ/σις : Β. Χρυσός, Κωδωνίων 70, Ευνοικηράς Βόρως, 'Αθήναι. Σιμώνη, χαίρει.

Ψηφίζω τό ψευδώνυμο : Δέν Ζουάν, 'Ονειροπόλο 'Αστέρη, Διαπάλασος - δείτε καλοισθία ψηφίζόντας τα και εείς. 'Εγγλεζίτσα

Αθλητή, ήλληλογραφεύμε ; 'Αν δέχουσι, γράψε την Δ/ση σου σέ έγγελιά. 'Αγορελερίτσο

ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ Κινηματογραφικών 'Αστέρων. Συμμετοχή τρίτοσχημος. Προθεσμία ημερία. Βραβεία 3 έκλεκτά : α) 'Η 'Αδελφούλα μου, β) Καλόσ Άρόμος, γ) 'Η Εύτυχία. Περιμένω άπ' έλους-ες. Δ/σις : Μ. Γιαννάκου, Ξάνθη. Διά : Σερμίζετα

Στόν Κρητικόν 'Αέρα για τό γιορταλόλα του εδχομαι χρόνια πολλά. Κονοκάρτης

Ο 'Ηπειρωτικός 'Αέρας σμρόθηκε από την νάρην και θά ταξιδεύει άνχ τους οφρανοῦς πρός σάνθεσιν πνευματικόν άσκήσεων. Κεραΐς

Ψηφίζοντας τον Δέν Ζουάν έχετε ελπίδες βραβείου έκλογούς

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ 'ΙΩΝ ΚΥΚΝΩΝ» ΕΡΑΡ : ΧΑΝΙΑ (ΚΡΗΤΗΣ) ΔΡΥΤΑΙ : 'Ικπέτην των Κύνων, Μαύρος Κύνος, 'Ινοικός Κύνος, ΣΚΟΠΟΙ : Πάλλοι. Ξπνούνταί μέλη, άντιπρόσωποι και τταραρτήματα. Μηνιαία συνδρομή δρχ. 5. Προσέχας γενικάί αρχαιρέσια, διατριβοί κτλ.

Α ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ : 'Αγράφον κερτόν ήθοποιόν. Συμμετοχή 3 δρχ. Προθεσμία έως 30 'Απριλίου Βραβεία τέσσαρα έκλεκτά. Δ/σις : Δημ. Προβολήν (Διά Κύνων), Χανιά. Σέλλογοι, Κρητικώσουλαι και μη, άποστηρίχοντες μας, θά άποστηρίχθητε. Διαγωνισμοί : 'Ινδοίκοι Κύνων

ΠΙΠΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ Με τό ύπεροχον τουτο ψευδώνυμον κατερχόμεθα. Ψηφιστέε τό έλοι

Γόρδιε Δεσμί, την έπαγες. Εβρίσκουσι είς εμβροδή κατάσταση, τ' έκαδς ; Στραβωνάνα και Καμπούρα δέν είναιί Στραβίδου και Φιλοπούλου. Στραβωνάνα και Καμπούρα

Διακόπτε ήλληλογραφίαν 'Ας με συγχωρήσουσι οι στείλόντες. Λόβσελ

Μόνος κι' έρμος στόν Κόσμο δίχως φίλους πώς να ζώ ; μέσ' στην ήλληλογραφία λίγη συντροφιά ήπτα. Ποιά κερτοδία εδγενιαή Ένα γράμμα θ' έζηηθ' ; Περιμένα άπ' έλους κι' έλας. Δ/σις : Μίναν 'Ηλιάδην, Διά Σ. Γ. Πόστ-Ρεστάντ, Πάτρας. Παν-τέρημος

Ψηφίζω : 'Ονειροπόλο 'Αστέρη, Πόνου Δάκρου, 'Ικπέτην των Κύνων, Πριγκ. της Όμηλης, 'Αγγελον Εύτοχίας, Γλοιομίλητη, Θεομοχαιροτούμε. Αούλα, Καπετανουπούλα

Στόν άγαπητό Μικρό Καλλιτέχνη στέλλω χίλιες εδχές για τό γιορταλόλα του. 'Ελάνα

Ανταλλάσσω τετραδίακι. Δ/σις : Μίλε Cloote, Tjibangir, Kapitan Sokak No 36-38, Péna, Constantinople. Κλεοκλά

Παιδιά, ψηφιστέε τό ύπεροχα ψευδώνυμο ΤΑΡΖΑΝ, ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΗ Φανός

Αλλάσσω Δ/σιν : 'Ονειροπόλο Βλέμμα, όδός 'Αγίου Θεράποντος 4, Μυτιλήνιν 'Ονειροπόλο Βλέμμα

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Δεσμί, έλοι πρέπει να πάρετε υπό σκεπήν όσοφιν την (Α' - 244) Σουνοκίταίς την και στείλετε τό ψηφοδέλιτό σας στην Διαπάλασ, ψηφίζοντας ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ

Ψηφιστέε τό ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ τό ώραιότερο και πατριωτικότερο ψευδών.

Γόρδιε Δεσμί . . . εκαιζόντας άποκαλήμας παρελθόντων άποκαλήματις, στο ταξιδίο δέν θα παρδάμεις τό έν Κερνήρα σχολείο σου . . . Μικρούλα Σιφνετή, γελαστής.

Δέν Ζουάν Στο Δημοφίσιμα

ΨΗΦΙΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΟΥ-ΕΙ, άποστηρίχοντες τον (Α' - 258) Διαγωνισμόν. Οι δέκα στείλόντες πρώτοι άποστηρίχονταί είς τό δημοφίσιμα. Ξπνούνταί μέλη και πρ-κτορες. Δ/σις : (Α' - 209).

Κάθε λεπτή φοχή, θά ψηφισί τό διαλεγτό ψευδώνυμο ΑΣΤΡΑΠΟΒΡΟΝ-ΙΟ και ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Πεύλια, Χρυσόδαρις

Λόγοι άνόθεροι από τό θέλησά μου μ' άναγκάζουν ν' ήλικωρηθώ από την κίνηση της Διαπάλασος και κατά συνέπεια ΚΑΟΥ-ΚΑΟΥΣ-ΚΛΑΝ διαλέστα. 'Ο έρχηγός : Κλεδ

Στήν πολιτισμένη μου Αγγλή του ε-ραβωνιάστικης, εύχομαι είνον εδγυψ. 'Τό καλόκαρδο δέν Ζουάν

«Λουλοδία», εας ύπεροχαριστώ για τον ψήφο του μη χαρίσατε. Πένου Δάκρου

Παρατίνομε πρόθεσμία Διαγωνισμοῦ μας μέχρι τέλος 'Απριλίου, περιμένον-τας άπ' έλους δέν μας έστειλαν άκόρια. Μαριζέλα Νιτεῦς, 'Αντιγόνη Πένου Δάκρου

Τρελλό Γέλιο, δέν μπορείς να λάβης μέρος, άν δέν στείλεις καί για τίς τρεις. 'Αντιγόνη, Μαριζέλα Νιτεῦς Πένου Δάκρου

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ 'Υποψήφιος Δημοφύη του 1929 ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

Παρατίνομε από Διαπάλασος κορυφαίο έλους-ες. 'Ανταλλάσσω Μ. Μοστικά, ήθοποιούς. Εξώνεμνη, ήλληλογραφεύμε ; Δ/σις : 'Αντόνιο Μπαμυολόων, Χανιά Κρήτης, διά :

Νεράϊδα των Κύνων

Παιδιά δώσατέ κι' έναν ψήφο στό ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

Γόρδιε Δεσμί, πρόθετε είς τό γάμομα-Βοσκιοπούλα, τί γίνεται ; Στραβωνάνα-Καμπούρα, ήπριεσ από ποῦ δέν έχετε. ΕΜυστική 'Αστονερμαί - μπερπιάδες 'Ερωτηματικόν

Παιδιά, στείλετε έλοι στόν Διαγωνισμό μου ! 'Οστρι, Κεραΐη, Μ. Μυστική εας δέν ήπρη. Εξώνεμνη

Κάθε εδγενικό Διαπάλασοςκολο θα ψηφισί τ' άουνηθίτα ψευδώνυμο ! ΣΕΜΙΖΕΤΑ

ΑΕΒΕΝΟΛΑΙΤΟΣ Αφελήσ Κοπριοπούλα

Μιτσουκό, Ραμουντζίνο, άπειρα εύχαριστά για τον ψήφο. 'Αντιγόνη, Μαριζέλα Νιτεῦς Πένου Δάκρου 'Υποψήφιος Δημοφίσιματος

Ψηφιστέε τό ύπεροχα ψευδώνυμο : 'Ελ-Ληνοπούλα, 'Αντιγόνη, Μαριζέλα Νιτεῦς, Πασιαρξ, Γραν, Ταρζαν, Πριγκί της Όμηλης Πένου Δάκρου, Κορεΐδε

Σ' υρανώ τετραδίακι σου δέν έλαβα όνόμα. γιατί ; Τί γίνεται ή άδελφή σου ; Πένου Δάκρου

ΠΕΡΑΧΤΗΡΗ (ήν άναγυγίς για μένα. Τά παθήματα, παθήματα. «ΑΥΓΑΟΥ-ΔΙΑ», όστε δέν τρελλάσθηκαε άκόρη ; 'Αυ-πρόν. 'Αν έχετε ήτοιουνη, εδλιζώ να γίνω κι' αυτό . . . ΑΥΣΟΧΑΡΤΟ, έλαβα, εδχαριστώ και του χρόνου ! ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΛΜΟΣ

Βραβεία Διαγωνισμοῦ μου ήπρηαν, τον Σέλλογοσ 'Εύδοκίη Νεστί, Ζον Δόν Ζουάν, Ζον Σιμώνη, Βασίλεισ Μακεδών, Σεμίζετα, εας ψήφισα. 'Αστρη

Ψηφιστέε έλοι Σεμίζεταν, 'Αξένοιαστον, Ναπολιόντα, Τρελλό Φοιτητάκι, ήλληλογραφεύμε. Κρητικός 'Αέρας

Ναπολιόν, Τραγοῦδι της Δευτερίας, Μοκκό, 'Ικπέτην των Κύνων, 'Ονειροπόλο 'Αστέρη, Πογωνάτες, Κωνοκάρη Λάβρα, εας ψήφισα. 'Υποστηρίξτε με και εείς. Μικρομέγαλη, Δ/σις ; ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝ 'Υποψήφιος Δημοφίσιματος

Δώστε, παιδιά, τον ψήφο σας έλοι στόν ΑΓΓΕΛΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Στήν άγαπημένη μου γιορταλόλα σου, Γλυκερίλητη, σου στέλλω χίλιες μυρομένης εδχές. Πορφυρογέννητη

Κόλιε μας, στα γενεθλιά σου, σ' εδγίμιας, πάντα, τό γέλιο της χαράς στα χείλι σου 'ένθεσι μ' εδγυχημένη νάναί ε-λη σου ή ζοή. Μ' άγάπη. Μιτσουκό, Κεοκλά του Χωριεῦ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπερχουν άκόμη μόνον οι έξής τρεις : 7ος, 14ος, και 18ος. 'Εκαστός τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστέλλόμενος δρχ. 28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και δρχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1929) ύπερχουν έλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 86 έν όλω. 'Εκ τούτων, οι μέν τόμοι δέν ετών 1894 - 1928 κινώνται έκαστος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. 'Ο δε Τόμος του 1929 τμήματα άρραφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθέτα είς τας άνω τιμάς : Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ή άρραφος και δρχ. 15 ή ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερικόν δρχ. 28 είτε άρραφος είτε ραμμένος.